WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)

z dnia 16 grudnia 2008 r.*

W sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06

Budějovický Budvar, národní podnik, z siedzibą w Českich Budějovicach (Republika Czeska), reprezentowana przez adwokatów F. Fajgenbaum oraz C. Petscha,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

* Język postępowania: angielski.

Anheuser-Busch, Inc., z siedzibą w Saint Louis, Missouri (Stany Zjednoczone), początkowo reprezentowana przez adwokatów V. von Bomhard, A. Rencka, B. Goebela oraz A. Pohlmanna, a następnie przez adwokatów V. von Bomhard, A. Rencka oraz B. Goebela,

mającej za przedmiot skargi na decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM, wydane w dniach 14 czerwca (sprawa R 234/2005-2), 28 czerwca (sprawy R 241/2005-2 i R 802/2004-2) i 1 września 2006 r. (sprawa R 305/2005-2), dotyczące postępowań w sprawie sprzeciwu między Budějovický Budvar, národní podnik, a Anheuser-Busch, Inc.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: V. Tiili, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając skargi złożone w sekretariacie Sądu w dniach 26 sierpnia (sprawa T-225/06), 15 września (sprawy T-255/06 i T-257/06) i 14 listopada 2006 r. (sprawa T-309/06),

uwzględniając odpowiedzi na skargi złożone w sekretariacie Sądu przez OHIM w dniach 30 stycznia (sprawa T-225/06), 20 lutego (sprawa T-257/06), 26 kwietnia (sprawa T-255/06) i 27 kwietnia 2007 r. (sprawa T-309/06),

uwzględniając odpowiedzi na skargi złożone w sekretariacie Sądu przez Anheuser-Busch, Inc. w dniach 30 stycznia (sprawa T-225/06), 28 lutego (sprawa T-257/06), 7 maja (sprawa T-255/06) i 24 maja 2007 r. (sprawa T-309/06),

uwzględniając postanowienie prezesa pierwszej izby Sądu z dnia 25 lutego 2008 r. dotyczące połączenia niniejszych spraw do celów przeprowadzenia postępowania ustnego zgodnie z art. 50 regulaminu Sądu,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 kwietnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

A — *Prawo międzynarodowe*

1 Artykuły 1–5 Porozumienia lizbońskiego o ochronie i międzynarodowej rejestracji nazw pochodzenia (zwanego dalej „porozumieniem lizbońskim”), zawartego w dniu

31 października 1958 r., zrewidowanego w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r. i zmienionego w dniu 28 września 1979 r., stanowią:

„Artykuł 1

1) Państwa, do których stosuje się niniejsze porozumienie, tworzą związek szczególny w ramach związku ochrony własności przemysłowej.

2) Zgodnie z postanowieniami niniejszego porozumienia zobowiązują się one do ochrony na swoich terytoriach nazw pochodzenia towarów pochodzących z innych krajów związku szczególnego, uznawanych i chronionych z tego tytułu w kraju pochodzenia i zarejestrowanych w Międzynarodowym Biurze Własności Intelektualnej […], o którym mowa w Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej […].

Artykuł 2

1) Nazwę pochodzenia, w rozumieniu niniejszego porozumienia, stanowi nazwa geograficzna kraju, regionu lub miejscowości, służąca do oznaczania pochodzącego z nich towaru, który zawdzięcza swoją jakość lub właściwości wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie.

2) Krajem pochodzenia jest kraj, którego nazwa stanowi nazwę pochodzenia, której towar zawdzięcza swoją powszechną znajomość, lub też kraj, w którym położony jest region lub miejscowość, której nazwa stanowi taką nazwę pochodzenia.

Artykuł 3

Ochrona obejmuje wszelkie przypadki zawłaszczenia lub imitacji, nawet gdy wskazane zostało rzeczywiste pochodzenie towaru lub gdy użyte zostało tłumaczenie nazwy pochodzenia lub też gdy towarzyszą jej takie określenia jak »w rodzaju«, »typu«, »w stylu«, »imitacja« lub określenia podobne.

Artykuł 4

Postanowienia niniejszego porozumienia stosuje się bez uszczerbku dla ochrony, którą objęte są już nazwy pochodzenia w każdym z krajów związku szczególnego na podstawie innych umów międzynarodowych, takich jak na przykład Konwencja związkowa paryska z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej z późn. zmianami, czy Porozumienie madryckie z dnia 14 kwietnia 1891 r. dotyczące zwalczania fałszywych oznaczeń pochodzenia towarów z późn. zmianami, bądź też na podstawie przepisów krajowych lub orzecznictwa.

Artykuł 5

1) Rejestracja nazw pochodzenia dokonywana jest w Biurze Międzynarodowym na wniosek organów administracji krajów związku szczególnego na rzecz osób fizycznych lub prawnych, publicznych lub prywatnych, uprawnionych do używania tych nazw pochodzenia w świetle prawa krajowego.

2) Biuro Międzynarodowe bezzwłocznie powiadomi o rejestracji organy administracji poszczególnych krajów związku szczególnego i dokona jej publikacji w periodycznym zbiorze.

3) Organy administracji poszczególnych krajów będą mogły oświadczyć, że nie są w stanie zapewnić ochrony nazwie pochodzenia, o której rejestracji je powiadomiono, z zastrzeżeniem, że takie oświadczenie wraz z uzasadnieniem powinno być złożone w Biurze Międzynarodowym nie później niż w terminie jednego roku, licząc od dnia otrzymania powiadomienia o rejestracji, oraz z zastrzeżeniem, że takie oświadczenie nie może przynosić w danym kraju uszczerbku innym postaciom ochrony tejże nazwy pochodzenia, których uprawniony mógłby poszukiwać zgodnie z art. 4 powyżej.

[…]".

2 Zasady 9 i 16 rozporządzenia wykonawczego do porozumienia lizbońskiego, które weszło w życie w dniu 1 kwietnia 2002 r., stanowią:

„Zasada 9

Oświadczenie o odmowie

1) O oświadczeniu o odmowie właściwe organy administracji umawiającej się strony, w imieniu której oświadczenie zostało wydane, powiadamiają Biuro Międzynarodowe. Oświadczenie powinno być podpisane przez ten organ administracji.

[…]

Zasada 16

Unieważnienie

1) W razie unieważnienia skutków rejestracji międzynarodowej przez daną umawiającą się stronę, od którego to unieważnienia nie przysługuje już żaden środek odwoławczy, właściwy organ administracji powiadamia o unieważnieniu Biuro Międzynarodowe.

[…]".

3 Artykuły 1 i 2 Umowy między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Republiką Austrii o ochronie danych dotyczących pochodzenia, nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i innych oznaczeń pochodzenia produktów rolnych i przemysłowych podpisanej w dniu 11 czerwca 1976 r. i włączonej następnie do porządku prawnego Republiki Czeskiej (zwanej dalej „umową dwustronną") stanowią:

„Artykuł 1

Państwa-strony zobowiązują się do przedsięwzięcia wszelkich środków koniecznych do zapewnienia skutecznej ochrony przed nieuczciwą konkurencją w obrocie handlowym danych dotyczących pochodzenia, nazw pochodzenia i innych oznaczeń pochodzenia produktów rolnych i przemysłowych, objętych kategoriami, o których mowa w art. 5,

i wyszczególnionych w porozumieniu przewidzianym w art. 6, a także nazw i rysunków wymienionych w art. 3, 4 i art. 8 ust. 2.

Artykuł 2

W rozumieniu niniejszej umowy danymi dotyczącymi pochodzenia, nazwami pochodzenia i innymi oznaczeniami pochodzenia są wszelkie oznaczenia, które bezpośrednio lub pośrednio odnoszą się do pochodzenia produktu. Takie oznaczenie składa się co do zasady z nazwy geograficznej. Niemniej jednak może ono składać się także z innych wzmianek, w przypadku gdy dane środowiska w państwie pochodzenia dostrzegają w nich oznaczenie państwa produkcji w odniesieniu do nazwanego tak produktu. Wspomniane nazwy mogą zawierać, poza wskazaniem terytorium pochodzenia określonego geograficznie, wzmianki dotyczące jakości danego produktu. Te szczególne właściwości towarów są wyłącznie lub zasadniczo wynikiem wpływów geograficznych lub ludzkich".

4 Artykuł 5 ust. 1 pkt B2 umowy dwustronnej wśród kategorii produktów czeskich objętych ochroną ustanowioną na mocy tej umowy wymienia piwa.

5 Zgodnie z art. 6 umowy dwustronnej „nazwy dotyczące produktów, do których znajdują zastosowanie wymogi określone w art. 2 i 5, które korzystają z ochrony na podstawie niniejszej umowy i które nie są w związku z tym nazwami rodzajowymi, zostaną wymienione w porozumieniu, które zostanie zawarte pomiędzy rządami tych dwóch państw-stron".

6 Artykuł 16 ust. 3 umowy dwustronnej stanowi, że obydwie umawiające się strony mogą ją wypowiedzieć z rocznym wyprzedzeniem, na mocy wypowiedzenia pisemnego sformułowanego na drodze dyplomatycznej.

7 Zgodnie z art. 6 umowy dwustronnej porozumienie wykonawcze do tej konwencji (zwane dalej „porozumieniem dwustronnym") zostało zawarte w dniu 7 czerwca 1979 r. W załączniku B do porozumienia dwustronnego wśród „czechosłowackich nazw produktów rolnych i przemysłowych" w kategorii „piwo" wymieniono nazwę „Bud".

B — *Prawo wspólnotowe*

8 Artykuły 8 i 43 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami, brzmią następująco:

„Artykuł 8

Względne podstawy odmowy rejestracji

[…]

4. W wyniku sprzeciwu właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w [obrocie] handlow[ym] o znaczeniu większym niż lokalne

zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku i w zakresie, w jakim zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, które dotyczą tego znaku:

a) prawa do tego znaku zostały nabyte przed datą [zgłoszenia] wspólnotowego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa [zgłoszenia] wspólnotowego znaku towarowego;

b) oznaczenie to daje właścicielowi prawo zakazu używania [późniejszego] znaku towarowego.

[…]

Artykuł 43

Rozpatrywanie sprzeciwu

1. Rozpatrując sprzeciw, Urząd wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd uwag dotyczących materiałów przedstawionych przez inne strony lub Urząd.

2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany we Wspólnocie w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany i które [właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego] przytacza jako uzasadnienie swojego sprzeciwu, lub że istnieją usprawiedliwione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był w tym terminie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. Wobec braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany tylko dla części towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany, do celów rozpatrywania sprzeciwu uznawany jest on za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony, używaniem we Wspólnocie [używanie we Wspólnocie używaniem w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony].

[…]”.

Okoliczności powstania sporu

A — *Zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dokonane przez Anheuser-Busch*

9 W dniach 1 kwietnia 1996 r., 28 lipca 1999 r., 11 kwietnia 2000 r. i 4 lipca 2000 r. Anheuser-Busch, Inc. dokonała na podstawie rozporządzenia nr 40/94 czterech zgłoszeń wspólnotowego znaku towarowego (odpowiednio o numerach 24711,

1257849, 1603539 i 1737121) w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

10 Przedmiotem zgłoszenia nr 1257849 (zwanego dalej „zgłoszeniem nr 1") był następujący graficzny znak towarowy:

11 Towary, dla których wniesiono o rejestrację tego graficznego znaku towarowego, należą do klas 16, 21, 25 i 32 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług do celów rejestracji znaków towarowych z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 16 : „papier, tektura i wyroby z tych materiałów (objętych klasą 16); druki; materiały introligatorskie; materiały fotograficzne; materiały piśmiennicze; spoiwa (kleje) do materiałów piśmienniczyich lub do celów domowych; materiały przeznaczone dla artystów; pędzle malarskie; maszyny do pisania i artykuły biurowe (z wyłączeniem mebli); materiały szkoleniowe i instruktażowe (z wyłączeniem aparatów); tworzywa sztuczne wykorzystywane do pakowania (objęte klasą 16); karty do gry; czcionki drukarskie; klisze";

— klasa 21: „przybory kuchenne i gospodarstwa domowego oraz pojemniki (nie z metali szlachetnych i nie platerowane); grzebienie i gąbki; pędzle (z wyjątkiem

pędzli malarskich); materiały do wytwarzania pędzli; sprzęt do czyszczenia; wiórki stalowe; nieprzerobione i półprzetworzone szkło (z wyjątkiem szkła stosowanego w budownictwie); wyroby szklane, porcelanowe i ceramiczne (objęte klasą 21)";

— klasa 25: „odzież, obuwie, nakrycia głowy";

— klasa 32: „piwo; wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe; napoje owocowe i soki owocowe; syropy i inne preparaty do produkcji napojów".

12 Zgłoszenie graficznego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 34/00 z dnia 2 maja 2000 r.

13 Przedmiotem pozostałych trzech zgłoszeń, nr 24711, 1603539 i 1737121 (zwanych dalej odpowiednio „zgłoszeniem nr 2", „zgłoszeniem nr 3" i „zgłoszeniem nr 4"), był słowny znak towarowy BUD.

14 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację tego słownego znaku towarowego, należą do klas 32 (w przypadku zgłoszenia nr 2), 32 i 33 (w przypadku zgłoszenia nr 3),

35, 38, 41 i 42 (w przypadku zgłoszenia nr 4) w rozumieniu porozumienia nicejskiego i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 32: „piwo, ale, porter, alkoholowe i bezalkoholowe napoje ze słodu" (w przypadku zgłoszenia nr 2) i „piwo" (w przypadku zgłoszenia nr 3);

— klasa 33: „napoje alkoholowe";

— klasa 35: „tworzenie baz danych, gromadzenie danych i informacji w bazach danych";

— klasa 38: „usługi telekomunikacyjne, a mianowicie udostępnianie i oferowanie danych i informacji, oferowanie i rozpowszechnianie informacji zgromadzonych w bazach danych";

— klasa 41: „edukacja, rozrywka";

— klasa 42: „usługi świadczone w restauracjach, barach i gospodach; wykorzystywanie baz danych".

15 Zgłoszenia słownego znaku towarowego BUD zostały opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 93/98 z dnia 7 grudnia 1998 r. (w przypadku zgłoszenia nr 2), nr 19/01 z dnia 26 lutego 2001 r. (w przypadku zgłoszenia nr 3), i nr 22/01 z dnia 5 marca 2001 r. (w przypadku zgłoszenia nr 4).

B — *Sprzeciwy wniesione wobec zgłoszeń znaków towarowych*

16 W dniach 1 sierpnia 2000 r. (w przypadku zgłoszenia nr 1), 5 marca 1999 r. (w przypadku zgłoszenia nr 2), 22 maja 2001 r. (w przypadku zgłoszenia nr 3) i 5 czerwca 2001 r. (w przypadku zgłoszenia nr 4), spółka Budějovický Budvar, národní podnik, z siedzibą w Republice Czeskiej (zwana dalej „Budvar"), wniosła sprzeciwy na mocy art. 42 rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do wszystkich towarów wyszczególnionych w zgłoszeniach.

17 Na poparcie tych sprzeciwów Budvar powołała się, na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, przede wszystkim na międzynarodowy graficzny znak towarowy nr 361 566 zarejestrowany w odniesieniu do „każdego rodzaju piwa jasnego i ciemnego", wywołujący skutki w Austrii, w Beneluksie i we Włoszech. Wspomniany znak towarowy wygląda w następujący sposób:

18 Następnie Budvar powołała się, na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, na nazwę pochodzenia „bud" (nazwa pochodzenia nr 598), zarejestrowaną w dniu 10 marca 1975 r. w odniesieniu do piwa w Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO), wywołującą skutki na mocy porozumienia lizbońskiego we Francji, we Włoszech i w Portugalii.

19 Ponadto w przypadku zgłoszeń nr 1, 2 i 3 Budvar powołała się także na nazwę pochodzenia „bud" chronioną w Austrii w odniesieniu do piwa na mocy umowy dwustronnej.

C — *Decyzje Wydziału Sprzeciwów*

20 Wydział Sprzeciwów, na mocy decyzji z dnia 16 lipca 2004 r. (nr 2326/2004) wydanej w ramach zgłoszenia nr 4, częściowo uwzględnił sprzeciw wniesiony wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego.

21 Wydział Sprzeciwów stwierdził po pierwsze, że Budvar wykazała, że we Francji, we Włoszech i w Portugalii przysługiwało jej prawo do nazwy pochodzenia „bud".

22 Po drugie, Wydział Sprzeciwów stwierdził w odniesieniu do Włoch i Portugalii, że argumenty przedstawione przez Budvar nie są wystarczająco szczegółowe, aby określić zakres ochrony, na jaką powołano się na mocy krajowych systemów prawnych tych dwóch państw członkowskich.

23 Po trzecie, Wydział Sprzeciwów, uznawszy, że „usługi świadczone w restauracjach, barach i gospodach", o których mowa w zgłoszeniu nr 4 (klasa 42), są podobne do „piwa", objętego nazwą pochodzenia „bud", doszedł do wniosku, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w zakresie, w jakim rozpatrywane oznaczenia są identyczne.

24 Po czwarte, Wydział Sprzeciwów wskazał w odniesieniu do innych towarów i w ramach prawa francuskiego znajdującego zastosowanie w tym przypadku, że Budvar nie wykazała, w jaki sposób używanie zgłoszonego znaku towarowego może powodować odniesienie nienależnej korzyści z powszechnej znajomości rozpatrywanej nazwy pochodzenia lub jej osłabienie, skoro oznaczone towary są różne.

25 W konsekwencji Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw wniesiony przez Budvar w odniesieniu do „usług świadczonych w restauracjach, barach i gospodach" (klasa 42), o których mowa w zgłoszeniu nr 4.

26 Na mocy decyzji z dnia 23 grudnia 2004 r. (nr 4474/2004 i 4475/2004) i z dnia 26 stycznia 2005 r. (nr 117/2005) Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciwy wniesione wobec rejestracji znaków towarowych będących przedmiotem zgłoszeń, odpowiednio, nr 1, 3 i 2.

27 Wydział Sprzeciwów stwierdził co do zasady, że nie dowiedziono, by jeżeli chodzi o Austrię, Francję, Włochy i Portugalię, nazwa pochodzenia „bud" była oznaczeniem używanym w obrocie handlowym o znaczeniu większym niż lokalne. Wydział Sprzeciwów oparł ten wniosek na stwierdzeniu, że należy zastosować te same kryteria, które są przewidziane w art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 22 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), dotyczące dowodu „rzeczywistego używania" wcześniejszych znaków towarowych będących podstawą sprzeciwu.

D — *Decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM*

28 W dniach 21 lutego i 18 marca 2005 r. Budvar wniosła trzy odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów oddalających sprzeciwy wniesione w ramach zgłoszeń nr 1, 2 i 3 (decyzje Wydziału Sprzeciwów odpowiednio nr 4474/2004, 117/2005 i 4475/2004).

29 W dniu 8 września 2004 r. Anheuser-Busch wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów uwzględniającej częściowo, w odniesieniu do „usług świadczonych w restauracjach, barach i gospodach" (klasa 42), sprzeciw wniesiony w ramach zgłoszenia nr 4 (decyzja nr 2326/2004 Wydziału Sprzeciwów). Budvar wniosła ze swej strony o uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim oddalono w niej sprzeciw w odniesieniu do pozostałych usług objętych klasami 35, 38, 41 i 42.

30 W trzech decyzjach wydanych w dniach 14 czerwca (sprawa R 234/2005-2), 28 czerwca (sprawa R 241/2005-2) i 1 września 2006 r. (sprawa R 305/2005-2) Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołania wniesione przez Budvar w ramach zgłoszeń nr 1, 2 i 3.

31 W decyzji wydanej w dniu 28 czerwca 2006 r. (sprawa R 802/2004-2) Izba Odwoławcza uwzględniła odwołanie wniesione przez Anheuser-Busch w ramach zgłoszenia nr 4 i w całości oddaliła sprzeciw wniesiony przez Budvar.

32 W decyzjach wydanych w dniach 28 czerwca (sprawy R 241/2005-2 i R 802/2004-2) i 1 września 2006 r. (sprawa R 305/2005-2) odwołano się do uzasadnienia decyzji z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2).

33 W czterech decyzjach (zwanych dalej „zaskarżonymi decyzjami") Izba Odwoławcza podniosła przede wszystkim, że w celu poparcia swych sprzeciwów Budvar nie wydawała się powoływać już na międzynarodowy graficzny znak towarowy nr 361 566, a jedynie na nazwę „bud".

34 Następnie Izba Odwoławcza stwierdziła zasadniczo, po pierwsze, że trudno jest zrozumieć, iż oznaczenie BUD może być postrzegane jako nazwa pochodzenia, a nawet jako bezpośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego. Izba Odwoławcza wywiodła na tej podstawie, że sprzeciw nie mógł zostać uwzględniony w oparciu o art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 na podstawie prawa przedstawionego jako nazwa pochodzenia, które w rzeczywistości nie jest taką nazwą.

35 Po drugie, Izba Odwoławcza, stosując przez analogię przepisy art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 i zasadę 22 rozporządzenia nr 2868/95, stwierdziła, że przedstawione przez Budvar dowody na okoliczność używania nazwy pochodzenia „bud" w Austrii, we Francji, we Włoszech i w Portugalii są niewystarczające.

36 Po trzecie, Izba Odwoławcza stwierdziła, że sprzeciw powinien był zostać odrzucony również z uwagi na fakt, że Budvar nie wykazała, iż rozpatrywana nazwa pochodzenia przyznaje jej prawo zakazania używania określenia „bud" jako znaku towarowego w Austrii i we Francji.

Przebieg postępowania i żądania stron

37 Po wysłuchaniu sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania zwrócić się do stron o udzielenie odpowiedzi na kilka pytań, czego dokonały one w wyznaczonym terminie.

38 Podczas rozprawy w dniu 1 kwietnia 2008 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania ustne.

39 W sprawach T-225/06, T-255/06 i T-309/06 Budvar wnosi do Sądu o:

— uznanie, że OHIM nie powinien był dokonywać publikacji rozpatrywanych zgłoszeń z uwagi na istnienie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji.

40 Ponadto w każdej ze spraw Budvar wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że Izba Odwoławcza nie posiadała kompetencji do dokonania oceny „materialnej" ważności praw wcześniejszych, przywołanych w ramach sprzeciwu;

— stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem i narusza zasadę równego traktowania przed OHIM z uwagi na błędną wykładnię wyrażenia „inne oznaczenie używane w [obrocie] handlow[ym]", znajdującego się w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94;

— w konsekwencji stwierdzenie, że dokumenty przedstawione w toku postępowania dowodzą używania oznaczenia BUD jako nazwy pochodzenia i, w razie potrzeby, że nazwa pochodzenia „bud" stanowi oznaczenie używane w obrocie handlowym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94;

— stwierdzenie, że spełnione są przesłanki zastosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94;

— orzeczenie:

— stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji;

— odmowy rejestracji rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego;

— przekazania OHIM wyroku Sądu;

— obciążenia Anheuser-Busch kosztami.

41 Podczas rozprawy Budvar uzupełniła swe żądania o obciążenie kosztami OHIM i Anheuser-Busch.

42 W każdej ze spraw OHIM i Anheuser-Busch wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie Budvar kosztami.

43 Ponieważ podczas rozprawy strony zostały wysłuchane w przedmiocie ewentualnego połączenia niniejszych spraw do celów wydania wyroku, Sąd uważa, że należy dokonać takiego połączenia zgodnie z art. 50 regulaminu Sądu.

Co do prawa

A — *W przedmiocie dopuszczalności i skuteczności niektórych punktów żądań Budvar*

44 Przede wszystkim, jak podnosi OHIM w swych pismach, Budvar wnosi do Sądu w sprawach T-225/06, T-255/06 i T-309/06 o uznanie, że OHIM nie powinien był dokonywać publikacji rozpatrywanych zgłoszeń z uwagi na istnienie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji. Tymczasem należy przypomnieć, że bezwzględne podstawy odmowy rejestracji, o których mowa w art. 7 rozporządzenia nr 40/94, nie mogą być rozpoznawane w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i że ten artykuł nie należy do przepisów, na podstawie których należy oceniać zgodność z prawem zaskarżonej decyzji [wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-224/01 Durferrit przeciwko OHIM — Kolene (NU-TRIDE), Rec. s. II-1589, pkt 72, 75]. Z powyższego wynika, że w tym zakresie żądanie Budvar jest niedopuszczalne.

45 Następnie w punktach pierwszym, drugim, trzecim i czwartym żądań we wszystkich sprawach Budvar zmierza w rzeczywistości do uzyskania potwierdzenia przez sąd wspólnotowy zasadności niektórych zarzutów przywoływanych na poparcie jej skargi. Tymczasem z utrwalonego orzecznictwa wynika, że takie żądania są niedopuszczalne (wyrok Trybunału z dnia 13 lipca 1989 r. w sprawie 108/88 Jaenicke Cendoya przeciwko Komisji, Rec. s. 2711, pkt 8, 9; wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-358/94 Air France przeciwko Komisji, Rec. s. II-2109, pkt 32; postanowienie Sądu z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie T-29/07 Lactalis Gestion Lait i Lactalis Investissements przeciwko Radzie, niepublikowane w Zbiorze, pkt 16). Z powyższego wynika, że w tym zakresie żądania Budvar są niedopuszczalne.

46 Ponadto, jak utrzymuje OHIM w swych pismach, należy stwierdzić, że w szóstym punkcie swych żądań we wszystkich sprawach, którego celem jest „odmowa rejestracji rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego", Budvar żąda w zasadzie od Sądu skierowania do OHIM nakazu. Jednakże zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 OHIM zobowiązany jest do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku sądu wspólnotowego. Dlatego też rolą Sądu nie jest

kierowanie do OHIM nakazów w tym względzie [wyroki Sądu: z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. s. II-433, pkt 33; z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. s. II-683, pkt 12; z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-388/00 Institut für Lernsysteme przeciwko OHIM — Educational Services (ELS), Rec. s. II-4301, pkt 19]. Z powyższego wynika, że w tym zakresie żądania Budvar są niedopuszczalne.

47 Wreszcie w punkcie siódmym swych żądań we wszystkich sprawach Budvar żąda od Sądu przekazania OHIM wyroku, który zostanie wydany. Tymczasem z art. 55 statutu Trybunału wynika, że niezależnie od żądania przedstawionego przez strony w tym względzie „[o] ostatecznych orzeczeniach Sądu Pierwszej Instancji, orzeczeniach rozstrzygających kwestie merytoryczne tylko w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności sekretarz Sądu Pierwszej Instancji zawiadamia wszystkie strony". Ponadto art. 82 § 2 regulaminu Sądu stanowi, że „oryginał wyroku, podpisany przez prezesa, sędziów, którzy brali udział w naradzie, oraz sekretarza, zostaje opieczętowany i złożony w sekretariacie; stronom doręcza się uwierzytelnione odpisy wyroku". Z powyższego wynika, że w tym zakresie żądania Budvar są bezskuteczne.

B — *Co do istoty*

48 Po przypomnieniu okoliczności powstania konfliktu, który podzielił strony sporu, Budvar podnosi w zasadzie jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

49 Jedyny zarzut podnoszony przez Budvar składa się z dwóch części. W pierwszej części Budvar podważa wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym oznaczenie BUD nie może być uważane za nazwę pochodzenia. W drugiej części Budvar podważa ocenę przeprowadzoną przez Izbę Odwoławczą, zgodnie z którą w niniejszym przypadku nie są spełnione przesłanki art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

1. *W przedmiocie pierwszej części zarzutu, dotyczącej ważności nazwy pochodzenia „bud"*

a) Argumenty stron

50 Przypominając treść pkt 19–22 decyzji wydanej w sprawie R 234/2005-2, Budvar wskazuje, że Izba Odwoławcza przeprowadziła podobno analizę oznaczenia BUD, w wyniku której stwierdziła, że nie stanowi ono „w rzeczywistości nazwy pochodzenia".

51 Na tej podstawie Izba Odwoławcza odrzuciła sprzeciw, nie rozpoznając nawet, czy zostały spełnione przesłanki określone w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

52 Praktyka ta, która jest zdaniem Budvar sprzeczna z przepisami rozporządzenia nr 40/94, prowadzi do niezgodności z prawem zaskarżonych decyzji, które w związku z tym powinny być uznane za nieważne.

53 Ponadto Budvar utrzymuje, że nazwa pochodzenia „bud" nie tylko jest ważna, ale także obowiązująca.

54 W tym względzie Budvar uważa, po pierwsze, że Izba Odwoławcza nie posiadała kompetencji do wydania rozstrzygnięcia co do ważności rozpatrywanej nazwy pochodzenia. Kompetencje Izby Odwoławczej są ograniczone do określania, czy zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego może naruszać prawa wcześniejsze, zgodnie z przesłankami przewidzianymi w art. 8 rozporządzenia nr 40/94. Uregulowanie dotyczące wspólnotowego znaku towarowego nie przewiduje oceny przez OHIM materialnej ważności prawa wcześniejszego, na które powołano się w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu. W ramach takiego postępowania, zgodnie z zasadą 19 rozporządzenia nr 2868/95, wnoszący sprzeciw powinien przedstawić dowód „istnienia, ważności i zakresu ochrony [swego] wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa". Przepis ten przewiduje zatem, że wnoszący sprzeciw zobowiązany jest jedynie do dostarczenia dowodu formalnej prawidłowości znaku towarowego lub prawa przeciwstawianych zgłoszeniu. Izba Odwoławcza naruszyła więc stosowne przepisy prawa wspólnotowego, przeprowadzając analizę oznaczenia BUD w celu ustalenia, czy może ono być zakwalifikowane jako nazwa pochodzenia. Budvar dodaje, że w niniejszym przypadku dostarczyła wszelkie dokumenty konieczne do ustalenia istnienia i ważności nazwy pochodzenia „bud".

55 Po drugie, bez względu na okoliczności, Budvar wskazuje, że oznaczenie BUD stanowi jednak nazwę pochodzenia. Budvar, odwołując się do pkt 20 decyzji wydanej przez Izbę Odwoławczą w sprawie R 234/2005-2 wyjaśnia, że żaden przepis nie przewiduje, że oznaczenie stanowiące nazwę pochodzenia musi koniecznie oddawać pełną nazwę geograficzną. W niniejszej sprawie przede wszystkim niepodważalne jest, że określenie „Budweis" (który jest niemiecką nazwą Českich Budějovic) odpowiada nazwie miasta, w którym warzone jest piwo, o którym mowa, czyli regionowi produkcji. Świadectwo rejestracji krajowej definiuje nazwę pochodzenia „bud" jako określającą między innymi „piwo jasne", którego właściwości i cechy opisywane są w sposób następujący: „lekko gorzkie, o smaku słodkawym i o specyficznym zapachu", pochodzące z Českich Budějovic. Ponadto Budvar podkreśla, że nazwa pochodzenia może bez wątpienia być skrótem nazwy geograficznej, a nawet określeniem fantazyjnym lub zaczerpniętym z języka potocznego, o ile region produkcyjny odpowiada danemu regionowi geograficznemu. Budvar odsyła w tym zakresie do art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1),

w brzmieniu obowiązującym w czasie właściwym dla okoliczności faktycznych sprawy, do wyroku Trybunału z dnia 25 października 2005 r. w sprawach połączonych C-465/02 i C-466/02 Niemcy i Dania przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-9115, i wskazuje niektóre nazwy pochodzenia zarejestrowane we Francji lub na poziomie wspólnotowym. W związku z tym nie można słusznie utrzymywać, że oznaczenie BUD nie stanowi ważnej nazwy pochodzenia ze względu na to, że słowo „bud" nie odpowiada ściśle miejscu geograficznemu.

56 Po trzecie, Budvar podkreśla, że rozpatrywana nazwa pochodzenia obowiązuje we Francji, a w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06 także w Austrii. Budvar przypomina w tym względzie, że w dniu 27 stycznia 1975 r. czeskie ministerstwo rolnictwa i żywienia przyznało piwu BUD kwalifikację nazwy pochodzenia. Na mocy zobowiązań międzynarodowych zaciągniętych przez Republikę Czeską ochrona związana z kwalifikacją jako nazwy pochodzenia została przyznana oznaczeniu BUD między innymi we Francji (na mocy porozumienia lizbońskiego) i w Austrii (na mocy umowy dwustronnej). Mimo że ta nazwa pochodzenia jest podważana przez Anheuser-Busch, jest ona wciąż chroniona we Francji i w Austrii i nadal wywiera tam skutki.

57 W odniesieniu do Francji Budvar podkreśla, że dopóki nazwa pochodzenia jest uznawana i chroniona jako taka w państwie jej pochodzenia, strony porozumienia lizbońskiego są zobowiązane, zgodnie z art. 1 ust. 2 wspomnianego porozumienia, do ochrony danej nazwy pochodzenia na ich terytorium. Francja nie zgłosiła żadnego oświadczenia o odmowie ochrony nazwy pochodzenia „bud" na podstawie art. 5 ust. 3 porozumienia lizbońskiego. Ponadto w odniesieniu do faktu, że tribunal de grande instance de Strasbourg (Francja) orzekł w dniu 30 czerwca 2004 r. o unieważnieniu na terytorium francuskim skutków rejestracji nazwy pochodzenia „bud" na mocy porozumienia lizbońskiego, Budvar wyjaśnia, że wyrok ten jest obecnie przedmiotem postępowania odwoławczego przed cour d'appel de Colmar (Francja). Wyrok tribunal de grande instance de Strasbourg nie jest zatem ostateczny. Nazwa pochodzenia „bud" wciąż wywiera skutki we Francji. W tym kontekście Budvar utrzymuje, że w prawie francuskim nie istnieje pozew o unieważnienie nazwy pochodzenia i dostarcza w tym zakresie opinię profesora nauk prawnych. Ponadto Budvar podnosi, że po wydaniu wyroku przez tribunal de grande instance de Strasbourg Institut national de la propriété industrielle (INPI) (krajowy instytut własności przemysłowej) we Francji odmówił

w dniu 19 maja 2005 r. rejestracji zgłoszonego w dniu 30 września 2004 r. przez Anheuser-Busch słownego znaku towarowego BUD odnoszącego się do piw. Decyzja ta nie została podważona przez Anheuser-Busch.

58 W odniesieniu do Austrii i w zakresie dotyczącym spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06 Budvar wyjaśnia, że spór toczący się w tym państwie członkowskim nie jest usankcjonowany żadnym prawomocnym orzeczeniem sądowym. Budvar przedstawia w tym względzie trzy ostatnie orzeczenia, z których najpóźniejsze zostało wydane przez Oberlandesgericht Wien (wyższy okręgowy sąd w Wiedniu, Austria) w dniu 10 lipca 2006 r. W tym ostatnim orzeczeniu nakazano wyznaczenie biegłego w celu określenia zasadniczo, czy konsumenci czescy kojarzą oznaczenie „bud" z piwem, i w przypadku odpowiedzi twierdzącej — czy to oznaczenie może być postrzegane jako odniesienie do miejsca, regionu lub w szczególności kraju mających związek z pochodzeniem piwa. Nie można zatem podważyć, że wbrew temu, co twierdzi Izba Odwoławcza, nazwa pochodzenia „bud" nadal jest w Austrii chroniona.

59 Na wstępie OHIM podnosi, że Budvar podczas postępowania przed Izbą Odwoławczą odmówiła oparcia swego sprzeciwu na powoływanym początkowo międzynarodowym graficznym znaku towarowym nr 361 566. Ponadto OHIM zauważa, że w odniesieniu do nazwy pochodzenia „bud" Budvar podtrzymuje swój sprzeciw wyłącznie w stosunku do ochrony przyznanej wspomnianej nazwie we Francji i Austrii. Wobec tego do celów sprzeciwu zaniechano powoływania się na początkowo przywoływane prawa odnoszące się do Włoch i Portugalii.

60 Następnie OHIM wskazuje po pierwsze, że faktycznie nie posiada kompetencji do wypowiadania się w przedmiocie ważności wcześniejszego prawa powoływanego na poparcie sprzeciwu.

61 Jednakże w niniejszym przypadku Izba Odwoławcza nie wydała orzeczenia w przedmiocie ważności wcześniejszej nazwy pochodzenia. Zbadała ona tylko zakres jej ochrony. Jest to kwestia prawna, która powinna być rozstrzygnięta z urzędu przez OHIM, nawet jeśli strony nie podniosły argumentów w tym względzie [wyroki Sądu: z dnia 1 lutego 2005 r. w sprawie T-57/03 SPAG przeciwko OHIM — Dann i Backer (HOOLIGAN), Zb.Orz. s. II-287, pkt 21; z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie T-153/03 Inex przeciwko OHIM — Wiseman (Rysunek skóry krowy), Zb.Orz. s. II-1677, pkt 40].

62 Rozróżnienie pomiędzy ważnością prawa wcześniejszego a możnością powołania się na nie jest skądinąd przewidziane przez teksty wspólnotowe (OHIM odnosi się w szczególności do art. 53 ust. 1, art. 43 ust. 2 i 3, art. 78 ust. 6 i art. 107 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94). Mogą zatem pojawić się sytuacje, w których prawo wcześniejsze, nawet ważne, nie może być zrealizowane. W ramach stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 OHIM powinien interpretować i stosować prawo krajowe tak, jak to czyni sąd krajowy.

63 Po drugie, w odniesieniu do ochrony nazwy pochodzenia „bud" we Francji na podstawie porozumienia lizbońskiego, OHIM odwołując się do pkt 20 decyzji wydanej przez Izbę Odwoławczą w sprawie R 234/2005-2, podnosi, że przepisy art. 2 ust. 1 wspomnianego porozumienia, a także art. L. 641-2 francuskiego kodeksu rolnego (zwanego dalej „kodeksem rolnym") wymagają, aby rozpatrywana nazwa pochodzenia składała się z „nazwy geograficznej". Tymczasem Budvar przyznaje, że określenie „bud" nie jest nazwą geograficzną, nawet jeśli określenie to pochodzi od nazwy geograficznej. W odniesieniu do uczynionego przez Budvar odwołania do art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92, zastąpionego następnie przez rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12), OHIM podkreśla, że na rozporządzenie to nie powołano się w uzasadnieniu sprzeciwów. OHIM wywodzi z tego, że sądy francuskie uznałyby, iż nie można powoływać się na skrót nazwy geograficznej, jak określenie „bud", aby sprzeciwić się używaniu identycznego znaku towarowego, niezależnie od okoliczności, że określenie to jest chronione na podstawie porozumienia lizbońskiego.

64 OHIM dodaje, że nawet jeśli porozumienie lizbońskie co do zasady posiada pierwszeństwo przed krajowymi systemami prawnymi, przepisy jego art. 8 stanowią, że w celu zapewnienia ochrony nazw pochodzenia będzie można składać konieczne skargi „zgodnie z prawem krajowym". Ponadto rozróżnienie pomiędzy ważnością nazwy, która nie składa się z nazwy geograficznej pochodzenia, a możnością powołania się na nią jest w pełni uzasadnione. Przede wszystkim rozróżnienie to jest przewidziane przez zasadę 16 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego do porozumienia lizbońskiego, która przewiduje, że „skutki" rejestracji międzynarodowej (a nie rejestracji jako takiej) mogą być unieważnione przez daną umawiającą się stronę. Następnie rozróżnienie to byłoby uzasadnione w celu zapobieżenia wszelkiemu zakłóceniu konkurencji, skoro, jak utrzymuje Budvar, prawo francuskie nie przewiduje możliwości unieważnienia skutków nazwy pochodzenia „bud" we Francji.

65 Po trzecie, w odniesieniu do ochrony nazwy pochodzenia „bud" w Austrii, OHIM utrzymuje, że art. 2 umowy dwustronnej przywoływanej w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06 sugeruje, że chronione oznaczenie powinno być oznaczeniem geograficznym, nawet jeśli może ono „zawierać" inne informacje (czyli elementy niegeograficzne). Oznaczenie niegeograficzne, jako takie, nie może być przedmiotem ochrony. OHIM podnosi jednakże, że Trybunał w swym wyroku z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budejovický Budvar, Rec. s. I-13617, przyjął nieco odmienne tłumaczenie art. 2. W szczególności zgodnie z tłumaczeniem uwzględnionym przez Trybunał dane oznaczenie może „składać się" z innych informacji.

66 W każdym razie OHIM jest zdania, że sądy austriackie wymagają udowodnienia, że w państwie pochodzenia (czyli w Republice Czeskiej) oznaczenie BUD, w przypadku umieszczenia go na piwach, postrzegane jest przez konsumentów jako odnoszące się do miasta Česke Budějovice. Taka praktyka jest ponadto zgodna ze stanowiskiem Trybunału wyrażonym w ww. w pkt 65 wyroku w sprawie Budejovický Budvar, w którym Trybunał orzekł, że „z kontroli przeprowadzonej przez sąd krajowy wynika, że zgodnie z okolicznościami faktycznymi i poglądami przeważającymi w Republice Czeskiej nazwa »bud« oznacza region lub obszar terytorium tego kraju i że jej ochrona jest tam uzasadniona w świetle kryteriów określonych w art. 30 WE, co nie stoi także na przeszkodzie temu, aby ta ochrona została rozszerzona na terytorium państwa członkowskiego, tak jak w niniejszym przypadku na Austrię" (pkt 101 wyroku). Tymczasem, jak słusznie wskazał Izba Odwoławcza, w niniejszym przypadku nie udowodniono, by w stosunku do miasta Česke Budějovice stosowany był skrót „Bud".

Trudno zatem wyobrazić sobie, aby konsumenci piwa w Republice Czeskiej postrzegali słowo „bud" jako wskazówkę, że piwo było warzone na określonym obszarze geograficznym tego kraju.

67 Po czwarte, OHIM, odsyłając do pkt 21 i 29 decyzji wydanej w sprawie R 234/2005-2, podkreśla, że Izba Odwoławcza stwierdziła, iż Budvar udowodniła, że słowo „bud" było używane jako znak towarowy, ale nie jako nazwa pochodzenia. W tym względzie w odniesieniu do argumentu Budvar, zgodnie z którym używała ona słowa „bud" zarówno jako znaku towarowego, jak i jako nazwy pochodzenia, OHIM przypomina, że każde prawo własności intelektualnej pełni podstawową funkcję, która jest mu właściwa. W pewnych przypadkach podstawowe funkcje danych praw nie dają się pogodzić. Podstawową funkcją nazwy pochodzenia jest zagwarantowanie, aby towar pochodzący z kraju, regionu lub miejscowości posiadał właściwości i cechy, które zawdzięcza wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie. Podstawową funkcją znaku towarowego jest zagwarantowanie pochodzenia handlowego towaru. Skoro Budvar nie podważa, że określenie „bud" jest używane jako znak towarowy, nie pełni ono podstawowej funkcji nazwy pochodzenia i nie może korzystać z ochrony, jaka się z nią wiąże. Izba Odwoławcza stwierdziła w tym kontekście, że sądy francuskie i austriackie doszły do takiego samego wniosku i nie przyznały Budvar ochrony przed używaniem znaku towarowego identycznego z wcześniejszym prawem, na które ona się powołuje.

68 Po piąte, OHIM powołuje się na orzeczenia wydane w Austrii i Francji.

69 W odniesieniu do Austrii OHIM w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06 podkreśla, że Trybunał wskazał w wyroku w sprawie Budejovický Budvar, pkt 65 powyżej, iż „zwykłe lub pośrednie oznaczenie pochodzenia" (jakim jest według OHIM „bud") może być chronione na podstawie rozpatrywanej umowy dwustronnej, chyba że to oznaczenie składa się z „nazwy nieodnoszącej się ani bezpośrednio, ani pośrednio w tym kraju do pochodzenia geograficznego towaru, który opisuje" (pkt 107 i 111 wyroku). Handelsgericht Wien (sąd gospodarczy w Wiedniu) i Oberlandesgericht Wien, w postępowaniu odwoławczym, nie przyznały wcześniejszej nazwie pochodzenia

ochrony przed używaniem przez Anheuser-Busch rozpatrywanego oznaczenia w odniesieniu do piw. Okoliczność, że w wyroku z dnia 10 lipca 2006 r. Oberlandesgericht Wien wyznaczył biegłego w celu określenia, czy słowo „bud" może być uważane za odnoszące bezpośrednio lub pośrednio do geograficznego źródła piwa, nie zmienia rozstrzygnięcia obecnego sporu przed Sądem. Przede wszystkim pozytywna odpowiedź Oberlandesgericht Wien na to pytanie nie miałaby wpływu na zgodność z prawem zaskarżonych decyzji, ponieważ zostałaby ona udzielona po ich wydaniu. Następnie ciężar dowodu, że prawo austriackie chroni wcześniejsze prawo, na które się powołano, ciąży na Budvar. Powinna ona była zatem udowodnić przed instancjami OHIM, że zostały spełnione wymogi stawiane przez Trybunał w jego wyroku. Ze względu na brak takiego dowodu wniosek Izby Odwoławczej jest zasadny. Wreszcie w wyroku Handelsgericht Wien z dnia 22 marca 2006 r., przedstawionym przez Budvar przed Sądem, uwzględniono, że na podstawie dokumentów przedstawionych w toku postępowania określenie „bud" nie może być kojarzone z określoną nazwą geograficzną w Republice Czeskiej.

70 W odniesieniu do Francji OHIM wskazuje przede wszystkim, że okoliczność, iż wyrok z dnia 30 czerwca 2004 r. wydany przez tribunal de grande instance de Strasbourg jest przedmiotem postępowania odwoławczego, nie zmienia wniosku Izby Odwoławczej, zgodnie z którym Budvar „nie była w tym czasie zdolna do zakazania dystrybutorowi [Anheuser-Busch] sprzedaży piwa we Francji pod znakiem towarowym BUD" (pkt 34 decyzji wydanej w sprawie R 234/2005-2). Wyrok ten potwierdza ponadto wniosek, zgodnie z którym określenie „bud" jest zwykłym i pośrednim oznaczeniem pochodzenia geograficznego towaru, czyli nazwą, która nie wiąże się z określonymi cechą, reputacją lub szczególnymi właściwościami wynikającymi z pochodzenia geograficznego. Tribunal de grande instance de Strasbourg z tego względu orzekł, że określenie „bud" nie wchodzi w zakres zastosowania art. 2 ust. 1 porozumienia lizbońskiego, przy czym nie ma konieczności określenia, czy słowo „bud" może oznaczać określone miejsce geograficzne. Gdyby trybunał odwoławczy musiał uchylić ten wyrok, nie miałoby to wpływu na zgodność z prawem zaskarżonych decyzji, ponieważ wyrok ten zostałby wydany po wydaniu wspomnianych decyzji. Co się tyczy decyzji INPI, przywoływanych przez Budvar, nie mają one wpływu na zaskarżone decyzje, ponieważ przede wszystkim dotyczą one rejestracji, a nie używania znaku towarowego, następnie nie istnieje żadna wskazówka, jakoby decyzje te były ostateczne, i wreszcie te decyzje administracyjne posiadają mniejszą wagę niż wyrok wydany przez sąd cywilny.

71 Na wstępie Anheuser-Busch przedstawia kilka uwag odnoszących się do sprawy T-257/06, która dotyczy zgłoszenia nr 4. Przede wszystkim Anheuser-Busch podkreśla, że Budvar nie powołała się w uzasadnieniu swego sprzeciwu na nazwę pochodzenia „bud" chronioną w Austrii, wbrew temu, co wskazała Izba Odwoławcza w decyzji z dnia 28 czerwca 2006 r. (sprawa R 802/2004-2). Następnie w odniesieniu do usług, o których mowa w zgłoszeniu nr 4, Anheuser-Busch wskazuje, że rejestracja została już ostatecznie zatwierdzona w odniesieniu do towarów objętych klasami 35, 38 i 41, a także usług z zakresu „wykorzystywania baz danych", objętych klasą 42. Postępowanie przed Izbą Odwoławczą dotyczyło tylko „usług świadczonych przez restauracje, bary i gospody" objętych klasą 42, ponieważ Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw tylko w tym zakresie i jedynie interwenient złożył skargę na tę decyzję. W związku z tym decyzja Wydziału Sprzeciwów stała się ostateczna w zakresie, w jakim oddalono w niej sprzeciw w odniesieniu do usług objętych klasami 35, 38 i 41, a także usług z zakresu „wykorzystywania baz danych" objętych klasą 42.

72 Także tytułem wstępu Anheuser-Busch w odniesieniu do wszystkich spraw wskazuje, że Budvar odwoływała się przed Izbą Odwoławczą do nazw pochodzenia „bud" w Portugalii i we Włoszech, chociaż prawa te zostały unieważnione w tych państwach i Wydział Sprzeciwów doszedł do wniosku, że istnienie tych praw nie zostało dowiedzione. Anheuser-Busch podnosi, że przed Sądem Budvar ogranicza się do powołania się na nazwy pochodzenia „bud" we Francji i, w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06, w Austrii. Anheuser-Busch wywodzi z tego, że podstawa sprzeciwu została w rzeczywistości ograniczona do tych praw.

73 Następnie Anheuser-Busch przedstawia swą wykładnię art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. W szczególności uważa, że przepis ten dotyczy głównie praw niezarejestrowanych, praw, które powstają i trwają dzięki ich rzeczywistemu wykorzystaniu na rynku. Inaczej jest w przypadku zarejestrowanych znaków towarowych, ponieważ ich istnienie i ważność są wynikiem samego aktu rejestracji. W tym kontekście prawodawca wspólnotowy postanowił, aby nie odwoływać się wyłącznie do prawa krajowego w odniesieniu do oznaczeń używanych w obrocie handlowym, ale by odwołać się do niego wyłącznie w odniesieniu do istnienia i zakresu praw wynikających z „używania" wspomnianych oznaczeń. Zasady te zostały zastosowane przez High Court of Justice (England & Wales) [wysoki trybunał sprawiedliwości (Anglia i Walia)] w sprawie zwanej „COMPASS" (24 marca 2004 r.). Zgodnie z tymi zasadami OHIM ma nie tylko możliwość, ale także obowiązek wydania rozstrzygnięcia co do ważności praw wcześniejszych w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Anheuser-Busch

odsyła także do dyrektyw dotyczących postępowań przed OHIM (część C, rozdział 4, sekcja 5.3.4). Mimo że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie określa istotnych wymogów takiego „używania", wykładnia funkcjonalna i strukturalna tego artykułu wyraźnie wskazuje, że zamiarem prawodawcy wspólnotowego było zastosowanie surowszych wymogów dla ochrony praw niezarejestrowanych niż dla ochrony zarejestrowanych znaków towarowych. W tym względzie rzeczywiste używanie, którego wymagają przepisy art. 15 i 43 rozporządzenia nr 40/94, powinno być uważane za bezwzględny minimalny próg używania wymagany w ramach art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

74 Co do istoty sprawy Anheuser-Busch, po pierwsze, wskazuje, że Izba Odwoławcza nie wydała rozstrzygnięcia w sprawie ważności rozpatrywanych nazw pochodzenia. Izba Odwoławcza stwierdziła, że w niniejszym przypadku nie istnieje nazwa pochodzenia.

75 Anheuser-Busch, po drugie, utrzymuje, że określenie „bud" nie jest nazwą miejsca i odsyła w szczególności do pewnych dokumentów, które przedstawił OHIM. W szczególności Anheuser-Busch wyjaśnia, że rejestracja nazwy pochodzenia nie może nadać konotacji geograficznej określeniu, które takiej konotacji nie posiada. Ponadto zakładając nawet, że niemiecka nazwa „Budweis" może kojarzyć się miastem České Budějovice — co nie zostało dowiedzione przez Budvar — konsument musi zdobyć się w tym celu na dodatkowy wysiłek umysłowy. Nie jest zatem oczywiste, że określenie „bud" będzie rozumiane jako oznaczające „Budweis" i kojarzone z miastem České Budějovice. Ponadto nawet jeżeli prawdą jest to, że skróty nazw geograficznych mogą dziedziczyć geograficzny charakter pełnej nazwy, taka prawidłowość może istnieć tylko w przypadku skrótów naprawdę powszechnie znanych. Tymczasem nie przedstawiono żadnego argumentu, a także żadnego dowodu, w celu wykazania, że słowo „bud" jest używane i rozumiane jako skrót od nazwy miasta České Budějovice. Takie samo rozumowanie powinno znaleźć zastosowanie do wyrażeń fantazyjnych, tak czy inaczej niespełniających przesłanek porozumienia lizbońskiego, które zgodnie z jego art. 2

ust. 1 dotyczy miejsc istniejących. W każdym razie wyrażenia fantazyjne mogą być chronione tylko wtedy, gdy są one rozumiane w znaczeniu geograficznym, co nie ma miejsca w tym przypadku.

76 Po trzecie, Anheuser-Busch twierdzi, że Izba Odwoławcza posiadała kompetencję do stwierdzenia, czy słowo „bud" jest, czy też nie, nazwą pochodzenia. W tym zakresie Izba Odwoławcza nie jest związana porozumieniem lizbońskim ani umową dwustronną. W ramach art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 OHIM powinien ustalić, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki, aby przyjąć względną podstawę odmowy rejestracji. W odróżnieniu od sytuacji, jaka ma miejsce w przypadku zarejestrowanych znaków towarowych, OHIM nie jest związany żadną wcześniejszą krajową decyzją administracyjną, taką jak rejestracja nazwy pochodzenia. OHIM posiada kompetencje do wydania rozstrzygnięcia co do istnienia i ważności prawa, które wiąże się z rejestracją danej nazwy, i w tym kontekście posiada takie same kompetencje jak sądy krajowe. Izba Odwoławcza oświadczając, że ochrona z tytułu nazwy geograficznej jest nieważna, nie unieważnia tego prawa, ale stwierdza po prostu, że prawo to nie może stanowić przeszkody w rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

77 Po czwarte, sądy francuskie i austriackie orzekły, że określenie „bud" nie korzysta z żadnej ochrony prawnej jako nazwa pochodzenia. Mimo że te orzeczenia sądowe nie są jeszcze ostateczne ani wiążące, potwierdzają one, że ocena okoliczności faktycznych, jaką przeprowadziła Izba Odwoławcza w zaskarżonej decyzji, jest prawidłowa.

78 Anheuser-Busch w ramach spraw T-255/06, T-257/06 i T-309/06 dodaje, że decyzja INPI, doręczona w dniu 19 maja 2005 r. i przywołana przez Budvar w jej skargach, nie została przekazana do wiadomości OHIM i powinna w związku z tym być uznana za niedopuszczalną. W każdym razie decyzja INPI, do której odnosi się Budvar, była jedynie tymczasowa, a ostateczna odmowa rejestracji opiera się na kwestiach proceduralnych, a nie na kwestiach dotyczących istoty sprawy. Anheuser-Busch odsyła w tym względzie do pisma z dnia 6 kwietnia 2006 r. złożonego w Izbie Odwoławczej w ramach postępowania, które zostało przeprowadzone w sprawie T-257/06.

b) Ocena Sądu

79 Należy przypomnieć, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 umożliwia wniesienie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego z powołaniem się na oznaczenie niebędące wcześniejszym znakiem towarowym, gdyż wniesienie sprzeciwu w oparciu o wcześniejszy znak towarowy został uregulowany w art. 8 ust. 1–3 i 5 [wyrok z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawach połączonych T-57/04 i T-71/04 Budějovický Budvar i Anheuser-Busch przeciwko OHIM (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), Zb.Orz. s. II-1829, pkt 85]. Na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym lub prawem państwa członkowskiego znajdującym zastosowanie do tego oznaczenia wynikające z niego prawa powinny być nabyte przed datą zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa przywołaną na poparcie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego. Również zgodnie z prawem wspólnotowym i właściwym prawem państwa członkowskiego uprawniony do tego oznaczenia powinien mieć prawo zakazywania używania późniejszego znaku towarowego.

80 W tym kontekście sprzeciw powinien między innymi zawierać na podstawie zasady 15 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, w wersji mającej zastosowanie w dniu wniesienia sprzeciwu przez Budvar, wzmiankę o prawie wcześniejszym i nazwę państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których to prawo istnieje, a także przedstawienie i w stosownym przypadku opis prawa wcześniejszego. Ponadto na mocy zasady 16 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, w wersji mającej zastosowanie w dniu złożenia sprzeciwu przez Budvar, sprzeciwowi powinny przede wszystkim towarzyszyć dowody uzyskania i zakresu ochrony tego prawa.

81 W niniejszym przypadku Izba Odwoławcza stwierdziła zasadniczo, że należy przede wszystkim określić, czy oznaczenie BUD jest rzeczywiście nazwą pochodzenia. W tym względzie Izba Odwoławcza wskazała najpierw, że nazwa pochodzenia jest oznaczeniem geograficznym, które informuje konsumentów, że towar pochodzi ze szczególnego miejsca, regionu lub terytorium i posiada pewne właściwości, które zawdzięcza

środowisku geograficznemu, w którym został wyprodukowany, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie. Następnie uznała, że trudno jest wyobrazić sobie, aby oznaczenie BUD mogło być uważane za nazwę pochodzenia, a nawet za pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego. W szczególności Izba Odwoławcza stwierdziła, że określenie „bud" nie odpowiada nazwie miejsca znajdującego się w Republice Czeskiej. W żaden sposób nie dowiedziono, by nazwę miasta, gdzie ma siedzibę Budvar (czyli České Budějovice, którego niemiecka nazwa brzmi „Budweis"), skracano do formy „Bud". Trudno jest zatem wyobrazić sobie, aby konsumenci we Francji, Włoszech, Portugalii i Austrii mogli postrzegać określenie „bud" jako nazwę pochodzenia, czyli nazwę piwa warzonego w określonym miejscu geograficznym w Republice Czeskiej i posiadającego pewne właściwości, które zawdzięcza środowisku geograficznemu. Ponadto Iza Odwoławcza podniosła, że Budvar używała oznaczenia BUD jako znaku towarowego, a nie jako nazwy pochodzenia. Co więcej nie wydaje się, aby inne przedsiębiorstwo z Českich Budějovic (miasto, gdzie ma siedzibę Budvar) posiadało zezwolenie na warzenie piwa pod nazwą pochodzenia „bud". Ostatecznie w kontekście tych stwierdzeń Izba Odwoławcza doszła do wniosku, że kwestia, czy oznaczenie BUD jest uważane za nazwę pochodzenia chronioną w Austrii na mocy umowy dwustronnej zawartej pomiędzy tym państwem członkowskim a Republiką Czeską lub we Francji, Włoszech, Portugalii na mocy porozumienia lizbońskiego, posiada drugorzędne znaczenie. Nawet gdyby oznaczenie BUD było uważane za nazwę pochodzenia w jednym z tych krajów, jest oczywiste, że sprzeciw nie może być uwzględniony na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 w oparciu o prawo przedstawione jako nazwa pochodzenia, które nie jest w rzeczywistości nazwą pochodzenia [decyzja Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), pkt 19–22, i przez odesłanie inne zaskarżone decyzje].

82 Do celów zbadania zaskarżonych decyzji należy uczynić rozróżnienie pomiędzy nazwą pochodzenia „bud" zarejestrowaną na mocy porozumienia lizbońskiego, a nazwą „bud" chronioną na mocy umowy dwustronnej. Należy podkreślić, że Wspólnota Europejska nie jest stroną wspomnianych porozumienia i umowy.

W przedmiocie nazwy pochodzenia „bud" zarejestrowanego na mocy porozumienia lizbońskiego

83 Należy podnieść, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż Izba Odwoławcza przeanalizowała, czy oznaczenie BUD „faktycznie jest […] nazwą pochodzenia". W tym kontekście Izba Odwoławcza stwierdziła, że rozpatrywany sprzeciw nie może zostać uwzględniony na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 w oparciu o prawo „przedstawione jako nazwa pochodzenia", które nie jest w rzeczywistości „nazwą pochodzenia". Poza tym Izba Odwoławcza stwierdziła, że kwestia, czy oznaczenie BUD jest uważane za nazwę pochodzenia chronioną między innymi we Francji na mocy porozumienia lizbońskiego, „posiada drugorzędne znaczenie". Wynika z tego, że Izba Odwoławcza wydała rozstrzygnięcie co do samej kwalifikacji jako „nazwy pochodzenia", nie badając zakresu ochrony przysługującej rozpatrywanej nazwie pochodzenia w świetle przywołanych krajowych systemów prawnych.

84 Po pierwsze, bez konieczności rozważenia w ramach pierwszej części zarzutu skutków porozumienia lizbońskiego w odniesieniu do ochrony prawa wcześniejszego podnoszonego na podstawie prawa francuskiego, należy wskazać, że rejestracja nazw pochodzenia na mocy wspomnianego porozumienia dokonywana jest na wniosek organów administracji umawiających się stron na rzecz osób fizycznych lub prawnych, publicznych lub prywatnych uprawnionych do używania tych nazw pochodzenia zgodnie z prawem krajowym. W tych ramach organy administracji umawiających się stron mogą w terminie jednego roku, licząc od dnia otrzymania powiadomienia o dokonaniu rejestracji, oświadczyć, wskazując powody, że nie mogą zapewnić ochrony nazwy pochodzenia (art. 5 ust. 1 i 3 porozumienia lizbońskiego).

85 Po drugie, należy stwierdzić, że nazwa pochodzenia zarejestrowana na mocy porozumienia lizbońskiego nie może być uznana za nazwę rodzajową, dopóki jest ona chroniona jako nazwa pochodzenia w państwie pochodzenia. W tym kontekście ochrona przyznana nazwie pochodzenia jest zapewniona bez konieczności przedłużania (art. 6 i art. 7 ust. 1 porozumienia lizbońskiego).

86 Po trzecie, na podstawie zasady 16 rozporządzenia wykonawczego do porozumienia lizbońskiego w razie unieważnienia skutków rejestracji międzynarodowej przez daną umawiającą się stronę i jeżeli od tego unieważnienia nie przysługuje już żaden środek odwoławczy, właściwy organ administracji tej umawiającej się strony powiadamia o unieważnieniu Biuro Międzynarodowe. W tym przypadku powiadomienie wskazuje organ, który stwierdził unieważnienie. Z powyższego wynika, że na mocy porozumienia lizbońskiego skutki zarejestrowanej nazwy pochodzenia mogą być unieważnione tylko przez organ jednej z umawiających się stron wspomnianego porozumienia.

87 W niniejszym przypadku nazwa pochodzenia „bud" (nr 598) została zarejestrowana w dniu 10 marca 1975 r. Francja nie oświadczyła w terminie roku, licząc od dnia doręczenia powiadomienia o rejestracji, że nie może zapewnić ochrony wspomnianej nazwy pochodzenia. Ponadto przed wydaniem zaskarżonych decyzji skutki rozpatrywanej nazwy pochodzenia zostały unieważnione wyrokiem tribunal de grande instance de Strasbourg z dnia 30 czerwca 2004 r. Przedstawione w toku postępowania dokumenty wskazują jednak, że Budvar wniosła odwołanie od tego wyroku, a odwołanie to miało skutek zawieszający. A zatem wynika z tego, że w momencie wydania zaskarżonych decyzji skutki rozpatrywanej nazwy pochodzenia nie zostały unieważnione we Francji orzeczeniem, które nie podlega zaskarżaniu.

88 Tymczasem z motywu piątego rozporządzenia nr 40/94 wynika, że wspólnotowe przepisy dotyczące znaków towarowych nie zastępują systemów prawnych państw członkowskich w zakresie znaków towarowych [wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-318/03 Atomic Austria przeciwko OHIM — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Zb.Orz. II-1319, pkt 31]. Na tej podstawie Sąd stwierdził, że ważność krajowego znaku towarowego nie może być podważona w ramach postępowania w sprawie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego

[wyroki Sądu: z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-6/01 Matratzen Concorde przeciwko OHIM — Hukla Germany (MATRATZEN), Rec. s. II-4335, pkt 55; z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie T-186/02 BMI Bertollo przeciwko OHIM — Diesel (DIESELIT), Zb.Orz. s. II-1887, pkt 71; z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie T-269/02 PepsiCo przeciwko OHIM — Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES) Zb.Orz. s. II-1341, pkt 26; z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie T-364/05 Saint-Gobain Pam przeciwko OHIM — Propamsa (PAM PLUVIAL), Zb.Orz. s. II-757, pkt 88].

89 Z powyższego wynika, że system stworzony przez rozporządzenie nr 40/94 zakłada uwzględnienie przez OHIM istnienia praw wcześniejszych na szczeblu krajowym. Tak więc art. 8 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 stanowi, że właściciel innego oznaczenia używanego w obrocie handlowym o znaczeniu większym niż lokalne i wywołującego skutki w państwie członkowskim może na warunkach określonych w tym przepisie sprzeciwić się rejestracji wspólnotowego znaku towarowego (zob. analogicznie ww. w pkt 88 wyrok w sprawie ATOMIC BLITZ, pkt 31, 32). W celu zapewnienia tej ochrony art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 odnosi się właśnie do „prawa państwa członkowskiego regulującego" wcześniejsze prawo, na które się powołano.

90 Skoro we Francji skutki nazwy pochodzenia „bud" nie zostały ostatecznie unieważnione, Izba Odwoławcza powinna uwzględnić na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 stosowne przepisy prawa krajowego i rejestrację dokonaną na mocy porozumienia lizbońskiego, bez rozważania, czy wcześniejsze prawo, na które się powołano, stanowi „nazwę pochodzenia".

91 Należy dodać, że jeżeli Izba Odwoławcza żywiła poważne wątpliwości co do kwalifikacji „nazwy pochodzenia" prawa wcześniejszego, a zatem w odniesieniu do ochrony, jaką należało jej przyznać na mocy wskazanych przepisów prawa krajowego, podczas gdy kwestia ta była właśnie przedmiotem postępowania sądowego we Francji, to na podstawie zasady 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia 2868/95 miała ona możliwość zawieszenia postępowania w sprawie sprzeciwu w oczekiwaniu na wydanie ostatecznego wyroku w tym zakresie.

92 Biorąc pod uwagę te okoliczności, należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, stwierdzając najpierw, że wcześniejsze prawo, na które się powołano, zarejestrowane na mocy porozumienia lizbońskiego, nie było „nazwą pochodzenia", następnie — że kwestia, czy oznaczenie BUD było uważane za chronioną nazwę pochodzenia między innymi we Francji, posiada „drugorzędne znaczenie" i wreszcie że sprzeciw nie może być na tej podstawie uwzględniony.

W przedmiocie nazwy „bud" chronionej na mocy umowy dwustronnej

93 Z postanowień załącznika B do umowy dwustronnej wynika, że określenie „bud" jest opisane jako „oznaczenie". Ze wspomnianej umowy nie wynika, by oznaczenie „bud" zostało określone dokładnie jako „nazwa pochodzenia". Ponadto ze wspomnianej umowy nie wynika, by określenie „bud" było uważane za nazwę geograficzną lub odnoszącą się do szczególnej jakości danego towaru.

94 W tym względzie należy przypomnieć, że w rozumieniu art. 2 umowy dwustronnej wystarczy, by dane oznaczenia lub nazwy odnosiły się bezpośrednio lub pośrednio do pochodzenia towaru, aby można je było wymienić w umowie dwustronnej i aby mogły one korzystać z tego tytułu z ochrony przyznawanej przez tę umowę. Definicja ta jest w tym zakresie szersza od definicji uwzględnionej przez Izbę Odwoławczą. Izba Odwoławcza w rzeczywistości stwierdziła, że „nazwa pochodzenia" jest „oznaczeniem geograficznym, które informuje konsumentów, że towar pochodzi z określonego miejsca, regionu lub terytorium i że posiada pewne właściwości, które zawdzięcza środowisku geograficznemu, w którym został wyprodukowany, obejmującemu

czynniki naturalne i ludzkie" [decyzja Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), pkt 19, i przez odesłanie inne zaskarżone decyzje].

95 W świetle tych okoliczności należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza popełniła dwa błędy. Przede wszystkim niesłusznie stwierdziła, że przyznana na mocy umowy dwustronnej ochrona oznaczania „bud" jest ściśle związana z jego statusem jako „nazwy pochodzenia". Następnie i bez względu na okoliczności zastosowała ona definicję „nazwy pochodzenia", która nie odpowiada definicji oznaczeń chronionych na mocy wspomnianej umowy.

96 Okoliczność, że Budvar mogła przedstawić prawo, na które się powołała, jako „nazwę pochodzenia", nie uniemożliwiała Izbie Odwoławczej przeprowadzenia pełnej oceny przedstawionych okoliczności faktycznych i dokumentów (zob. podobnie ww. w pkt 88 wyrok w sprawie ATOMIC BLITZ, pkt 38). Jest to szczególnie istotne w przypadku, gdy kwalifikacja, jaką należy nadać prawu wcześniejszemu, może mieć wpływ na skutki wywierane przez to prawo w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu. Należy w tym względzie przypomnieć, że OHIM może zostać wezwany do wzięcia pod uwagę w szczególności prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym wcześniejszy znak towarowy, na którym opiera się sprzeciw, korzysta z ochrony. W takim przypadku za pomocą środków, które w tym przypadku uzna za stosowne, powinien on z urzędu zasięgnąć informacji na temat prawa krajowego danego państwa członkowskiego, jeżeli takie informacje są niezbędne do oceny przesłanek zastosowania rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji, a zwłaszcza prawdziwości przywołanych faktów lub mocy dowodowej przedstawionych dowodów. W istocie ograniczenie podstawy faktycznej badania przeprowadzanego przez OHIM nie wyłącza tego, aby wziął on pod uwagę — poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez strony w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu — fakty notoryjne, to znaczy fakty, które mogą być powszechnie znane albo które wynikają z powszechnie dostępnych źródeł [wyrok Sądu z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-185/02 Ruiz-Picasso i in. przeciwko OHIM — DaimlerChrysler (PICARO), Zb.Orz. s. II-1739, pkt 29; ww. w pkt 88 wyrok sprawie ATOMIC BLITZ, pkt 35]. Zasady te znajdują zastosowanie w niniejszym przypadku. Izba Odwoławcza posiadała wszystkie informacje konieczne do przeprowadzenia pełnej oceny okoliczności faktycznych.

97 Biorąc pod uwagę te okoliczności, należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, stwierdzając, że wcześniejsze prawo, na które się powołano, chronione na mocy umowy dwustronnej, nie jest „nazwą pochodzenia", zgodnie z definicją zastosowaną przez Izbę Odwoławczą, następnie — że kwestia, czy oznaczenie BUD zostało uznane za nazwę pochodzenia chronioną między innymi w Austrii, posiada „drugorzędne znacznie" i wreszcie że sprzeciw nie może być na tej podstawie uwzględniony.

98 Ponadto należy wskazać, że umowa dwustronna wywiera jeszcze skutki w Austrii w zakresie ochrony nazwy „bud". W szczególności z dokumentów przedstawionych w toku postępowania nie wynika, aby sądy austriackie orzekły, że w związku z rozpadem Socjalistycznej Republiki Czechosłowackiej Austria lub Republika Czeska nie wyraziły woli zastosowania zasady ciągłości umów do umowy dwustronnej. Ponadto nic nie wskazuje na to, aby Austria lub Republika Czeska wypowiedziały wspomnianą umowę. Co więcej spory zawisłe w Austrii nie doprowadziły do wydania ostatecznego orzeczenia. W związku z powyższym z tych samych względów co przedstawione w pkt 88 i 89 powyżej Izba Odwoławcza powinna była uwzględnić na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wcześniejsze prawo, na które powołała się Budvar, bez możliwości podważenia kwalifikacji wspomnianego prawa.

99 Z powyższego wynika, że pierwszą część jedynego zarzutu należy uwzględnić jako zasadną.

100 Inne dodatkowe aspekty, które są przedmiotem drugiej części zarzutu, należy następnie przeanalizować, w zakresie w jakim opierają się na nich zaskarżone decyzje.

2. *W przedmiocie drugiej części zarzutu, dotyczącej stosowania przesłanek określonych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94*

a) Argumenty stron

Argumenty spółki Budvar

101 Po pierwsze, Budvar poinformowała, że jest właścicielem wcześniejszego prawa, na które się powołuje. Po drugie, kwestionuje ona wniosek Izby Odwoławczej, że oznaczenie BUD nie było używane w obrocie handlowym. Po trzecie, Budvar uważa, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, wnioskując, że nie dowiedziono, iż wspomniana nazwa dawała jej prawo zakazania używania określenia „bud" w Austrii i we Francji jako znaku towarowego.

— W przedmiocie przesłanki ustanawiającej wymóg, by wnoszący sprzeciw był właścicielem wcześniejszego prawa, na które się powołuje

102 Budvar utrzymuje, że w świetle art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 jest właścicielem wcześniejszego prawa. W przeciwieństwie do tego, co zdaje się sugerować Izba Odwoławcza w pkt 21 decyzji wydanej w sprawie R 234/2005-2, Budvar podkreśla, że fakt, iż jest jedynym podmiotem uprawnionym do używania nazwy pochodzenia „bud", nie stoi na przeszkodzie uznaniu tego oznaczenia za nazwę pochodzenia, gdyż zbiorowe korzystanie z takiej nazwy nie jest obowiązkowe. W niniejszej sprawie wspomniana nazwa pochodzenia została zarejestrowana na rzecz Budvar w czeskim ministerstwie rolnictwa i w WIPO, co daje jej prawo do powoływania się na nią w ramach niniejszego postępowania.

— W przedmiocie przesłanki ustanawiającej wymóg używania wcześniejszego prawa w obrocie handlowym

103 Przywołując treść pkt 23 i 24 decyzji wydanej w sprawie R 234/2005-2, Budvar podkreśla, że Izba Odwoławcza nie mogła zastosować przez analogię przepisów art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 i zasady 22 rozporządzenia nr 2868/95, aby ustalić, czy nazwa pochodzenia „bud" była używana „w obrocie handlowym".

104 Po pierwsze, Budvar podkreśla, że na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 40/94 jedynie właściciele zarejestrowanych wcześniejszych znaków towarowych mogą zostać skłonieni w ramach sprzeciwu do dowiedzenia używania posiadanego prawa. Zasady przedstawiania takiego dowodu zostały przewidziane w zasadzie 22 rozporządzenia nr 2868/95. Żadne inne wcześniejsze prawo, na które się powołano, nie może zostać poddane wymogowi przedstawienia dowodu używania, zgodnie z kryteriami przedstawionymi w art. 43 rozporządzenia nr 40/94.

105 Po drugie, odnosząc się do motywów szóstego i dziewiątego rozporządzenia nr 40/94, Budvar wskazuje, że odmowa rejestracji wspólnotowego znaku towarowego następuje wtedy, gdy znak może naruszać „wcześniejsze prawa". Jednakże jeżeli wcześniejszym prawem jest znak towarowy, znak ten powinien być rzeczywiście używany, aby stanowić prawo, które można przeciwstawić zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego. Jeżeli prawo wcześniejsze, na które powołano się w sprzeciwie, nie jest znakiem towarowym, żaden przepis rozporządzenia nr 40/94 nie nakłada obowiązku wykazania „używania" oznaczenia w obrocie handlowym. Ponadto rozporządzenie nr 40/94 nie zawiera żadnego innego przepisu wprowadzającego odstępstwo od zasady ochrony wcześniejszych praw, który nakładałby obowiązek wykazania zakresu używania oznaczenia w obrocie handlowym. W ramach sprawy T-225/06 Budvar wskazuje, że wystarczy dowód rzeczywistego używania oznaczenia w obrocie handlowym. W ramach pozostałych spraw Budvar wskazuje, że wystarczy dowód używania oznaczenia w obrocie handlowym.

106 Po trzecie, analizując treść art. 43 rozporządzenia 40/94, Budvar precyzuje, że na wniosek zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy OHIM może wezwać wnoszącego sprzeciw do wykazania rzeczywistego używania znaku towarowego, na który się powołuje. W niniejszej sprawie Anheuser-Busch skorzystała z tej możliwości wyłącznie w odniesieniu do międzynarodowego znaku towarowego, na który Budvar powołała się początkowo na poparcie swojego sprzeciwu (międzynarodowy znak towarowy nr 361 566). OHIM nie może zatem żądać przedstawienia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego z własnej inicjatywy, gdyż uprawnienie to należy wyłącznie do zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy. OHIM tym bardziej nie ma prawa czynienia z dowodu używania nazwy pochodzenia, na którą się powołano, przesłanki, która — jeżeli nie zostanie spełniona — uzasadni oddalenie sprzeciwu. Ponadto Budvar podkreśla, że możliwość żądania w ramach sprzeciwu, aby przedstawić dowód używania wcześniejszego znaku towarowego, stanowi logiczne i konieczne następstwo zasad dotyczących wygaśnięcia znaków towarowych przewidzianych w art. 10 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) i art. 50 rozporządzenia nr 40/94.

107 Po czwarte, Budvar utrzymuje, że argumentacja Izby Odwoławczej jest sprzeczna z orzecznictwem wspólnotowym dotyczącym pojęcia „używanie w obrocie handlowym" użytego w art. 4 i 5 dyrektywy 89/104 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia 40/94. Budvar powołuje się w szczególności na pkt 40 wyroku Trybunału z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-206/01 Arsenal Football Club, Rec. s. I-10273, i na pkt 114 wyroku Sądu z dnia 10 maja 2006 r. w sprawie T-279/03 Galileo International Technology i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1291. W opinii spółki Budvar kryterium „jakościowe" używania jest jedynym kryterium przyjętym w orzecznictwie, niezależnie od kryteriów „ilościowych". Dlatego też za rozstrzygające należy uznawać nie używanie oznaczenia w istotnym zakresie pod względem ilościowym, lecz wyłącznie charakter handlowy takiego użycia.

108 Po piąte, Budvar uważa, że argumentacja Izby Odwoławczej jest sprzeczna z praktyką decyzyjną OHIM. Budvar powołuje się w tym względzie na kilka decyzji OHIM, w których nie było mowy o wymogu używania wcześniejszego prawa w istotnym zakresie pod względem ilościowym. Ponadto w sprawach połączonych od T-60/04 do T-64/04 Budějovický Budvar przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUD), które dotyczyły oznaczenia słownego BUD, zakończonych wyrokiem Sądu z dnia 12 czerwca 2007 r., niepublikowanym w Zbiorze, OHIM miał pełną wiedzę na temat wagi prawnej nazwy pochodzenia. Budvar powołuje się w tym względzie na kilka dokumentów

procesowych w wymienionych sprawach, które zostały załączone do skargi. Ze wspomnianych dokumentów wynika, że praktyka decyzyjna OHIM wskazuje nie na ilościową, lecz jakościową wykładnię pojęcia „oznaczenie używane w obrocie handlowym". Sąd powinien zatem nie tylko stwierdzić niezgodność z prawem zaskarżonych decyzji, lecz również uznać, że naruszają one zasadę równego traktowania. Budvar powołuje się w tym względzie na pkt 70 wyroku Sądu z dnia 27 września 2005 r. w sprawie T-123/04 Cargo Partner przeciwko OHIM (CARGO PARTNER), Zb.Orz. s. II-3979.

109 Mając na względzie wszystkie powyższe uwagi, a także fakt, że wymaganie przez Izbę Odwoławczą przedstawienia dowodu używania wcześniejszego oznaczenia jest sprzeczne z prawodawstwem wspólnotowym, Budvar utrzymuje, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza otrzymała dowody na potwierdzenie, że używała nazwy pochodzenia „bud" nie w sferze prywatnej, lecz w działalności handlowej. Budvar ponownie przedłożyła wspomniane dokumenty w ramach niniejszego postępowania. W przypadku Francji są to liczne faktury, a w przypadku Austrii, w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06, zaświadczenia, faktury i wycinki prasowe.

110 Jeżeli chodzi o ocenę Izby Odwoławczej, zgodnie z którą dokumenty dostarczone w trakcie postępowania administracyjnego nie pozwalają stwierdzić, że nazwa pochodzenia „bud" była używana, natomiast na ich podstawie można jedynie wykazać, że używany był znak towarowy BUD, Budvar podkreśla, że pojęcie używania nie znajduje zastosowania do nazwy pochodzenia z tego względu, że tego rodzaju prawo nie ma na celu indywidualizacji towaru. Budvar dodaje, że w niniejszej sprawie umieszczenie oznaczenia BUD stanowi jednocześnie akt użycia znaku towarowego i nazwy pochodzenia. Budvar wyjaśnia wreszcie, że w sprawach połączonych od T-60/04 do T-64/04, dotyczących nazwy pochodzenia „bud", w których został wydany ww. w pkt 108 wyrok w sprawie BUD, OHIM uznał, że ta nazwa pochodzenia była używana w wystarczającym zakresie.

— W przedmiocie przesłanki dotyczącej prawa wynikającego z rozpatrywanej nazwy pochodzenia

111 Budvar utrzymuje, że jest uprawniona do zakazania używania zgłoszonego znaku towarowego we Francji, a także — w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06 — w Austrii.

112 Jeżeli chodzi o Francję, Budvar powołuje się na kilka przepisów prawa francuskiego, w zależności od tego, czy zgłaszane towary i usługi są identyczne z „piwem", podobne do niego lub od niego różne.

113 Dla przypadku gdy wspomniane towary są identyczne z piwem lub podobne do niego (czyli, zdaniem Budvar, towary będące przedmiotem spraw T-225/06 i T-309/06 oraz towary z klasy 32 będące przedmiotem sprawy T-255/06), Budvar powołuje się na art. L. 115-8 ust. 1 i art. L. 115-16 ust. 1 i 4 francuskiego kodeksu konsumenta (zwanego dalej „kodeksem konsumenta"), które przewidują zasadniczo, że bezprawne używanie nazwy pochodzenia może być zakazane i podlegać karom. W niniejszej sprawie, mając na względzie, że zgłoszony znak towarowy (sprawy T-225/06 i T-309/06) lub dominujące oznaczenie zgłoszonego znaku towarowego (sprawa T-255/06) są identyczne ze wspomnianą nazwą pochodzenia, a oznaczone towary są identyczne lub podobne, używanie oznaczenia BUD przez Anheuser-Busch narusza wspomnianą nazwę pochodzenia.

114 Dla przypadku gdy usługi, o których mowa powyżej, są identyczne z „piwem" lub podobne do niego (a tak zdaniem Budvar dzieje się w przypadku „usług świadczonych w restauracjach, barach i gospodach", należących do klasy 42, rozpatrywanych w sprawie T-257/06), Budvar powołuje się na art. L. 641-2 kodeksu rolnego, przywołany w art. L. 115-5 kodeksu konsumenta, który przewiduje, że „nazwa geograficzna stanowiąca nazwę pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru podobnego […] ani w odniesieniu do żadnego innego towaru lub usługi, jeśli takie użycie może oznaczać czerpanie nienależnej korzyści z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia lub jej osłabienie". Budvar stwierdza w tym względzie, że browarnicy, aby promować własne towary i zdywersyfikować działalność, otwierają restauracje, bary lub puby pod szyldem swojego znaku towarowego. Wydaje się, że Anheuser-Busch ma zamiar otworzyć miejsce do konsumpcji własnych towarów, ponieważ złożyła zakwestionowane zgłoszenie znaku

towarowego BUD w odniesieniu do towarów należących do klasy 32, lecz również zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego BAR BUD. Ponadto głównym przedmiotem usług restauracyjnych jest przygotowywanie i dostarczanie posiłków, podawanych zazwyczaj z napojami, na przykład winem lub piwem. Zatem rejestracja znaku towarowego BUD w odniesieniu do „usług świadczonych w restauracjach, barach i gospodach" należących do klasy 42 umożliwia Anheuser-Busch otwarcie takich placówek, wprowadzając w błąd konsumentów, którzy pojawią się tam, aby wypić czeskie piwo BUD, a w rzeczywistości otrzymają inne piwo.

115 Dla przypadku gdy towary lub usługi, o których mowa, nie są podobne do piwa (a takie zdaniem Budvar są towary należące do klas 16, 21 i 25 w ramach sprawy T-255/06 i usługi inne niż „usługi świadczone w restauracjach, barach i gospodach" należące do klasy 42 w ramach sprawy T-257/06), Budvar powołuje się na art. L. 641-2 ww. kodeksu rolnego i utrzymuje, że powielanie nazwy geograficznej będącej nazwą pochodzenia bez innego słownego doprecyzowania jest zakazane w odniesieniu do towarów identycznych, podobnych lub różnych. W niniejszej sprawie zarówno powszechna znajomość nazwy pochodzenia „bud", jak i ryzyko odniesienia nienależytej korzyści z tej powszechnej znajomości lub jej osłabienia należy uznać za fakt dowiedziony. W pierwszej kolejności, odnosząc się do art. 2 porozumienia lizbońskiego, Budvar stwierdza, że wykazanie powszechnej znajomości piwa warzonego w Budweis było konieczne w Republice Czeskiej celem uzyskania praw do rozpatrywanej nazwy pochodzenia „bud". Zgodnie z art. 1 ust. 2 porozumienia lizbońskiego nazwa pochodzenia zarejestrowana na podstawie tego porozumienia jest chroniona na terytorium francuskim w taki sam sposób jak nazwy krajowe, bez konieczności wykazywania, że rzeczywiście jest powszechnie znana. W konsekwencji istnieje możliwość odniesienia nienależnej korzyści z powszechnej znajomości właściwej dla nazwy pochodzenia, której właścicielem jest Budvar, lub jej osłabienia w wyniku rejestracji znaków towarowych, o których mowa powyżej. Żaden przepis francuski nie zawiera wymogu, aby stopień tej samoistnej powszechnej znajomości był szczególnie wysoki, dzięki czemu jej ochrona obejmowałaby towary, które nie są podobne. Taki wymóg byłby zresztą sprzeczny z art. 3 porozumienia lizbońskiego, który przewiduje bezwzględną ochronę nazw pochodzenia, bez wymogu związanego z powszechną znajomością nazwy ani identyczności lub podobieństwa nośników, na których jest umieszczane sporne oznaczenie, do towaru chronionego nazwą pochodzenia. Zgodnie z zasadą hierarchii norm art. L. 641-2 kodeksu rolnego należy interpretować w świetle art. 3 porozumienia lizbońskiego. W drugiej kolejności Budvar podkreśla, że ryzyko czerpania nienależnej korzyści z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia lub jej osłabienia może zostać ocenione w świetle postawy przyjętego przez zgłaszającego kwestionowany znak towarowy. Wspomniane wyżej znaki towarowe zostały zgłoszone przez bezpośredniego konkurenta spółki Budvar, który niewątpliwie wiedział o powszechnej znajomości nazwy pochodzenia będącej przedmiotem niniejszej sprawy, przynajmniej na terytorium czeskim. Okoliczności zgłoszenia wspomnianych

znaków towarowych świadczą nie tylko o wyraźnej woli czerpania nienależnej korzyści z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia przez zgłaszającego poprzez jej osłabienie i zniszczenie jej niepowtarzalności wskutek spospolicenia nazwy „bud", lecz również o próbie przywłaszczenia sobie tej nazwy pochodzenia poprzez uzyskanie prawa do znaku towarowego BUD.

116 We wszystkich sprawach Budvar powołuje się również na art. L. 711-3 i L. 711-4 francuskiego kodeksu własności intelektualnej (zwanego dalej „kodeksem własności intelektualnej").

117 Jeżeli chodzi o art. L. 711-3 kodeksu własności intelektualnej, Budvar podkreśla, że przepis ten przewiduje zasadniczo, iż znakiem towarowym nie może być oznaczenie sprzeczne z porządkiem publicznym lub którego używanie jest prawnie zakazane. Na podstawie art. L. 714-3 wspomnianego kodeksu Budvar mogłaby zatem doprowadzić do unieważnienia słownego znaku towarowego BUD i do zakazania jego używania. W sprawach T-225/06, T-255/06 i T-309/06 Budvar odsyła ponadto do kilku orzeczeń wydanych we Francji, zgodnie z którymi nazwy pochodzenia są chronione przez wzgląd na porządek publiczny. Zgodnie z art. L. 711-3 lit. b) kodeksu własności intelektualnej zgłoszenie znaku towarowego, którego przedmiotem jest oznaczenie powielające lub imitujące nazwę pochodzenia, należy uznać za sprzeczne z porządkiem prawnym, gdyż jest sprzeczne ze statusem nazw pochodzenia. Zgodnie z art. L. 714-3 kodeksu własności intelektualnej Budvar mogłaby doprowadzić do zakazania używania słownego znaku towarowego BUD. W tym względzie INPI poinformował Anheuser-Busch, że zgłoszenie znaku towarowego BUD, złożone w dniu 10 września 1987 r. w celu oznaczenia towarów należących do klasy 32 (piwa) może „zostać objęte" prawem francuskim, gdyż jest „sprzeczne z porządkiem publicznym". Ponadto art. L. 711-3 lit. b) kodeksu własności intelektualnej zawiera również zakaz rejestrowania znaku towarowego, którego używanie jest prawnie zakazane. Natomiast na mocy art. L. 115-8 wspomnianego kodeksu konsumenta Budvar ma we Francji prawo żądania ukarania wszelkich przypadków używania przez Anheuser-Busch oznaczenia BUD do określania piwa i innych napojów podobnych do piwa. Tego rodzaju znak towarowy powinien zatem zostać uznany za prawnie zakazany (również w przypadku określania towarów, które nie są podobne do piwa) w rozumieniu art. L. 711-3 lit. b) kodeksu własności intelektualnej. W tym względzie Budvar podkreśla, że INPI

poinformował Anheuser-Busch, iż dokonane w 2001 r. zgłoszenie znaku towarowego BUD w celu oznaczania piwa może „zostać objęte" przepisem art. L. 711-3 lit. b) kodeksu własności intelektualnej. W odpowiedzi na to zastrzeżenie Anheuser-Busch wycofała zgłoszenie znaku towarowego. Na tej samej podstawie INPI odrzucił zawiadomieniem z dnia 19 maja 2005 r. inne zgłoszenie znaku towarowego dotyczące oznaczenia BUD, złożone przez Anheuser-Busch w celu określania piwa. Prawo francuskie oferuje zatem Budvar kilka środków prawnych umożliwiających zakazanie używania znaku towarowego BUD przez Anheuser-Busch.

118 Jeżeli chodzi o art. L. 711-4 kodeksu własności intelektualnej, Budvar wskazuje, że rejestracja znaku towarowego jest niemożliwa, jeżeli może ona naruszać nazwę pochodzenia chronioną we Francji, niezależnie od tego, czy zgłoszenie to stwarza prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez pomylenie znaku z wcześniejszą nazwą pochodzenia. Budvar odsyła również do kilku orzeczeń wydanych we Francji, na mocy których unieważnione zostały znaki towarowe wcześniejsze lub późniejsze w stosunku do nazw pochodzenia. Budvar ma zatem podstawę do żądania unieważnienia słownego znaku towarowego BUD i zakazania jego używania bez względu na towary i usługi, których dotyczy.

119 Ponadto Budvar pragnie podkreślić nieprecyzyjność stwierdzenia Izby Odwoławczej, że tribunal de grande instance de Strasbourg skazał skarżącą w sprawie o nieuczciwą konkurencję za próbę uniemożliwienia francuskiemu dystrybutorowi spółki Anheuser-Busch sprzedaży piwa BUD. Skazanie Budvar za nieuczciwą konkurencję na symboliczną karę 1 EUR dotyczyło okoliczności, że skarżąca czekała do 2002 r., aby zakwestionować prawa dystrybutora spółki Anheuser-Busch do nazwy pochodzenia „bud". Ponadto wspomniany wyrok jest obecnie przedmiotem postępowania odwoławczego, a zatem nie jest ostateczny.

120 Jeżeli chodzi o Austrię, w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06, Budvar przypomina, że nazwa pochodzenia „bud" jest chroniona na mocy umowy dwustronnej. Wspomniana nazwa pochodzenia nadal wywołuje skutki, pomimo sporu zawisłego obecnie przed Oberlandesgericht Wien, który dotyczy ważności tego prawa. Jednakże wobec braku ostatecznego orzeczenia we wspomnianym sporze nazwa pochodzenia „bud" nadal obowiązuje w Austrii. Dlatego też, zgodnie z art. 7 i art. 9 ust. 2 umowy dwustronnej, używanie przez Anheuser-Busch słownego znaku towarowego BUD do określania towarów identycznych z piwem lub podobnych do niego może podlegać karze.

Argumenty OHIM

121 W przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Budvar, w sprawach połączonych od T-60/04 do T-64/04 BUD, w których został wydany ww. w pkt 108 wyrok, OHIM nie zajął stanowiska w kwestii używania określenia „bud" jako nazwy pochodzenia. W wymienionych sprawach ani Izba Odwoławcza, ani strony nie podważyły faktu, że nazwa pochodzenia „bud" jest prawem wcześniejszym opierającym się na używaniu nazwy o znaczeniu większym niż lokalne. OHIM wyraził jedynie zgodę na takie określenie przedmiotu sporu.

122 W niniejszej sprawie należałoby odmówić ochrony przyznawanej na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, jeżeli nie zostanie udowodnione, że wcześniejsze prawo było używane „w obrocie handlowym o znaczeniu większym niż lokalne". Kwestia ta, która jest regulowana prawem wspólnotowym, jest niezależna od tego, czy prawo krajowe wymaga używania wcześniejszego prawa. W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza, podzielając stanowisko Wydziału Sprzeciwów, zastosowała przez analogię przepisy art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 dotyczące rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych, podkreślając, że dowód wymagany na podstawie tych przepisów stanowi normę minimalną (OHIM odsyła w tym względzie do wyroku Trybunału z dnia 11 marca 2003 r. w sprawie C-40/01 Ansul, Rec. s. I-2439, pkt 39, i do postanowienia Trybunału z dnia 27 stycznia 2004 r. w sprawie C-259/02 La Mer Technology, Rec. s. I-1159, pkt 21). Stosowanie takiej normy nie jest zatem niesprawiedliwe wobec Budvar.

123 Budvar utrzymuje, że pojęcie używania w obrocie handlowym ma charakter czysto jakościowy, a nie ilościowy, oraz że wystarczy, aby wykazała, iż używanie ma ono charakter handlowy. OHIM nie dostrzega w tym względzie sprzeczności między stanowiskiem Izby Odwoławczej a stanowiskiem Budvar. Budvar uznała zresztą w pkt 27 skargi w sprawie T-225/06, że dowód rzeczywistego używania znaku towarowego w obrocie handlowym wystarczy, aby wykazać istnienie prawa zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

124 Ponieważ w tym samym zdaniu znajduje się wzmianka o „oznaczeniu używanym w obrocie handlowym" i „przepisach państwa członkowskiego, które dotyczą tego [oznaczenia]", art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wyraźnie stanowi, że używanie w obrocie handlowym należy wykazać w odniesieniu do terytorium odpowiedniego państwa członkowskiego, w niniejszej sprawie — Francji i Austrii. Mając na uwadze, że Izba Odwoławcza powołała się na art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, przewidziany dowód należy ocenić w świetle przesłanek określonych w zasadzie 22 rozporządzenia nr 2868/95. W tym względzie miejsce, czas i znaczenie używania stanowią współzależne czynniki, które należy uwzględnić razem. Mniejsze znaczenie jednego z czynników może być rekompensowane innym czynnikiem (OHIM odsyła w tym względzie do wyroku Trybunału z dnia 11 maja 2006 r. w sprawie C-416/04 P Sunrider przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-4237, pkt 76).

125 W niniejszej sprawie, z przyczyn przedstawionych w zaskarżonych decyzjach, Budvar nie wykazała, że nazwa pochodzenia „bud" była używana w zakresie większym niż lokalny we Francji, a w przypadku spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06 — w Austrii.

126 Ponadto Budvar zakwestionowała wniosek Izby Odwoławczej tylko w takim zakresie, w jakim wynikał on z oceny „rzeczywistego używania" w rozumieniu przepisów dotyczących znaków towarowych. Budvar nie przedstawiła żadnego dowodu, który podważałby wniosek Izby Odwoławczej, jeżeli należałoby uznać, że stosowanie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 przez analogię było uzasadnione.

127 Jeżeli przesłanka „wspólnotowa" określona w art. 8 ust. 4 nie jest spełniona, sprzeciw może zostać oddalony, nawet jeżeli spełniona zostanie przesłanka „krajowa" (czyli fakt, że przepisy państwa członkowskiego znajdujące zastosowanie do oznaczenia dają właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego).

128 Wreszcie, jak stwierdziła Izba Odwoławcza, OHIM wyraził ubolewanie, że Wydział Sprzeciwów przyjął w poprzednich sprawach inne podejście w kwestii używania nazwy pochodzenia „bud" we Francji. Zgodności z prawem zaskarżonych decyzji nie można jednak oceniać w świetle wcześniejszej praktyki decyzyjnej, lecz jedynie na podstawie rozporządzenia nr 40/94. Jeżeli argument spółki Budvar należałoby rozumieć jako wskazanie naruszenia zasady równego traktowania, powinien on zostać odrzucony, ponieważ okoliczności poszczególnych spraw nie są jednakowe. Ponadto wychodząc z założenia, że wcześniejsze decyzje były niezgodne z prawem, OHIM stwierdza, że nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodną z prawem czynność podjętą na korzyść innego podmiotu.

Argumenty spółki Anheuser-Busch

129 Tytułem wstępu Anheuser-Busch stwierdza, że trudno określić, czy Budvar utrzymuje, że przesłanka używania nie istnieje, czy też że przesłanka ta podlega po prostu mniej rygorystycznym wymogom niż te, które zostały zastosowane przez Izbę Odwoławczą.

130 Również tytułem wstępu Anheuser-Busch wskazuje, że przesłanka używania określona w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 stanowi samodzielną normę prawa wspólnotowego, mającą zastosowanie niezależnie od przesłanek określonych w odpowiednich przepisach krajowych. W tym względzie ze wspomnianego przepisu jasno wynika, że istnieje wymóg faktycznego używania w obrocie handlowym. Ponadto faktyczne używanie powinno zapewniać oznaczeniu znaczenie większe niż lokalne.

W ramach sprawy T-309/06 Anheuser-Busch dodaje, że faktyczne używanie wspomnianego prawa musi nastąpić wcześniej niż zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego.

131 Co do istoty Anheuser-Busch uważa po pierwsze, że zasada 22 rozporządzenia nr 2868/95 musi być stosowana odpowiednio do przesłanki używania określonej w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. W tym względzie Anheuser-Busch utrzymuje, że o ile używanie oznaczenia musi zostać dowiedzione, aby mogło skutkować powstaniem praw na określonym terytorium względem późniejszego znaku towarowego, o tyle informacje, które należy dostarczyć, powinny stanowić dowód na to, że oznaczenie było używane na tym terytorium (miejsce) przez wymagany czas (czas) oraz że było ono używane zgodnie z deklaracją (charakter) w obrocie handlowym (znaczenie). Innymi słowy nic nie wskazuje na to, by zasada 22 rozporządzenia nr 2868/95 nie mogła być stosowana przez analogię w kontekście art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

132 Po drugie, jeżeli chodzi o kryteria ilościowe używania, Anheuser-Busch podkreśla, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie zawiera określenia „rzeczywiście", które zostało użyte w art. 43 ust. 2 tego rozporządzenia. Odniesienie do „innego oznaczenia używanego w [obrocie handlowym] o znaczeniu większym niż lokalne" oznacza jednak, że używanie musi być widoczne w działalności handlowej. Zakres dowodów dotyczących prawa opierającego się na używaniu nie powinien być zatem mniejszy niż w przypadku zarejestrowanego znaku towarowego. Anheuser-Busch powołuje się w tym względzie na zastosowanie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 przez High Court of Justice (England & Wales) w sprawie COMPASS (z dnia 24 marca 2004 r.). OHIM słusznie stwierdził zatem, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 określa kryteria ilościowe, które ponadto są bardziej rygorystyczne niż kryteria dotyczące zarejestrowanych znaków towarowych.

133 Jeżeli chodzi o przytoczony przez Budvar fakt, że interwenient nie złożył formalnego wniosku o przedstawienie dowodu używania rozpatrywanej nazwy pochodzenia, Anheuser-Busch utrzymuje, że w każdym z pism oświadczyła, iż Budvar powinna dostarczyć taki dowód. Ponadto tego rodzaju „formalny" wniosek, zgodnie z wymogiem

określonym w zasadzie 22 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95, nie ma zastosowania w ramach art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Określony w tym przepisie warunek prawny uwzględnienia sprzeciwu dotyczy bowiem używania nazwy w obrocie handlowym. Natomiast jeżeli chodzi o zarejestrowane znaki towarowe, ich użycie należy wykazać tylko wtedy, gdy złożony zostanie formalny wniosek w tej sprawie. Wskazana przez Budvar analogia z art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 jest zatem absurdalna.

134 Jeżeli chodzi o odniesienie się przez Budvar do art. 4 i 5 dyrektywy 89/104 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, Anheuser-Busch stwierdza, że przepisy te dotyczą używania „niezgodnego z prawem". Wykładnia pojęcia „używanie w obrocie handlowym" różni się zatem w przypadku przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Odesłania Budvar są zatem nieistotne.

135 Ponadto dotycząca znaków towarowych przesłanka używania w wykładni Trybunału (w szczególności fakt, że nie istnieje „minimalny" próg rzeczywistego używania znaku towarowego) nie może mieć zastosowania do praw wynikających z używania, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Jeżeli podstawą sprzeciwu jest wyłącznie używanie, w pełni prawidłowe byłoby stosowanie bardziej rygorystycznych kryteriów i wymaganie używania oznaczenia na rynku na większą skalę niż w przypadku zarejestrowanych znaków towarowych. W niniejszej sprawie Wydział Sprzeciwów i Izba Odwoławcza nie zastosowały bardziej rygorystycznych kryteriów, lecz uwzględniły przez analogię warunki określone w art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94.

136 Po trzecie, Anheuser-Busch utrzymuje, że w niniejszej sprawie Budvar nie wykazała używania w obrocie handlowym o znaczeniu większym niż lokalne w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

137 W ramach sprawy T-225/06 i w przypadku Francji przedstawione dowody są niewystarczające, aby wykazać jakiekolwiek używanie oznaczenia w obrocie handlowym. Jeżeli chodzi o Austrię, Anheuser-Busch podkreśla, że używanie oznaczenia w nieznacznym stopniu dotyczy tylko jednego towaru opatrzonego napisem „bud super strong", który był dostarczany tylko jednemu dystrybutorowi. Nie ma żadnego dowodu na to, że rzeczony dystrybutor sprzedawał konsumentom towar, na którym widniał napis „bud". Anheuser-Busch dodaje w tym względzie, że określenie „bud" było bez wątpienia używane jako znak towarowy. Ponadto, pomijając fakt, że określenie „bud" nie jest nazwą geograficzną, mogłoby ono w połączeniu z angielskim wyrażeniem „super strong" odnosić się do piwa pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych lub z kraju anglojęzycznego, natomiast z pewnością nie z czeskiego miasta.

138 W ramach sprawy T-255/06 Anheuser-Busch stwierdza najpierw, że jeżeli chodzi o Austrię, Budvar przedstawiła dowody świadczące o używaniu oznaczenia po upływie terminu wyznaczonego przez OHIM. Zgodnie z zasadą 19 ust. 4 rozporządzenia nr 2868/95 i praktyką OHIM dowody te należy zatem odrzucić. Bez względu na okoliczności dostarczone dowody, w tym również dowody dotyczące Francji, są niewystarczające, aby wykazać jakiekolwiek używanie oznaczenia w obrocie handlowym. W tym względzie Anheuser-Busch podnosi, że dowody używania dotyczą tylko jednego towaru opatrzonego napisem „bud super strong" i przytacza argumenty podobne do tych, które zostały użyte w sprawie T-225/06, pkt 137 powyżej. Ponadto jeżeli chodzi o Francję, Anheuser-Busch stwierdza, że cztery „faktury" przedstawione przez Budvar są bezsprzecznie dowodami nieodpłatnej dostawy, na co wskazuje adnotacja „Free of charge". Ponadto jedynie dwie z wymienionych faktur pochodzą z okresu poprzedzającego zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego, a jedna z nich nie zawiera nazwy odbiorcy. Wszystkie faktury dotyczą ogółem jedynie 70 litrów towaru opatrzonego napisem „bud super strong", co odpowiada w przybliżeniu spożyciu przypadającemu na dwóch przeciętnych konsumentów francuskich rocznie. Jeżeli chodzi o Austrię, dostarczone dokumenty poświadczają dostawy towaru opatrzonego napisem „bud super strong" do jednego dystrybutora, i to jedynie w ilości 35 hektolitrów.

139 W ramach sprawy T-257/06 i w przypadku Francji Anheuser-Busch stwierdza również, że cztery „faktury" przedstawione przez Budvar, są bezsprzecznie dowodami nieodpłatnej dostawy, na co wskazuje adnotacja „Free of charge". Ponadto jedna z czterech faktur dotyczy okresu po zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego. Anheuser-Busch stwierdza dodatkowo, że dowody używania oznaczenia dotyczą tylko

jednego towaru opatrzonego napisem „bud super strong” i przytacza argumenty podobne do tych, które zostały użyte w sprawie T-225/06, pkt 137 powyżej.

140 W sprawie T-309/06 Anheuser-Busch stwierdza, że dowody używania oznaczenia dotyczą tylko jednego towaru opatrzonego napisem „bud super strong” i przytacza argumenty podobne do tych, które zostały użyte w sprawie T-225/06, pkt 137 powyżej.

141 Jeżeli chodzi o przytoczony przez Budvar fakt, że OHIM uznał — w ramach sprawy T-62/04 toczącej się przed Sądem — że we Francji wykazane zostało dostateczne używanie oznaczenia BUD, stwierdzenie to jest nieprecyzyjne. OHIM chciał jedynie potwierdzić w tej sprawie, która zresztą różni się od niniejszej pod względem zgłoszonych towarów, że nazwy pochodzenia były co do zasady uznawane za oznaczenia w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

142 Po czwarte, Anheuser-Busch uważa, że Budvar nie wykazała w dostateczny sposób, że przysługuje jej prawo zakazania używania zgłoszonego znaku towarowego.

143 Jeżeli chodzi o prawo francuskie, Anheuser-Busch wskazuje ogólnie, że Budvar przytoczyła wiele przepisów prawa francuskiego w sposób bardzo nieprecyzyjny, co jest sprzeczne z zasadą ciężaru dowodu, który na podstawie art. 8 ust 4 rozporządzenia nr 40/94 spoczywa na wnoszącym sprzeciw.

144 Precyzując, jeżeli chodzi o przepisy kodeksu własności intelektualnej, na które powołuje się Budvar, Anheuser-Busch stwierdza, że dotyczą one rejestracji znaków towarowych we Francji. Są one zatem pozbawione znaczenia w ramach stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, który dotyczy zakazu używania znaku towarowego.

145 Jeżeli chodzi o przywołane przepisy kodeksu konsumenta, Anheuser-Busch wskazuje przede wszystkim, że Budvar przytoczyła po raz pierwszy art. L. 115-8 kodeksu w sprawach T-225/06 i T-309/06. Anheuser-Busch dodaje w sprawie T-225/06, że w zakresie w jakim kwestie prawa krajowego są powiązane z okolicznościami faktycznymi, powołanie się na ten przepis stanowi nową okoliczność i z tego względu nie powinno zostać uwzględnione przez Sąd.

146 Jeżeli chodzi o art. L. 641-2 kodeksu rolnego, przywołany w art. L. 115-5 kodeksu konsumenta, Anheuser-Busch precyzuje w pierwszej kolejności, w sprawach T-255/06, T-257/06 i T-309/06, które dotyczą częściowo lub w całości różnych towarów lub usług, że Budvar nie dostarczyła dowodu na to, że na terytorium francuskim rozpatrywana nazwa jest powszechnie znana. Anheuser-Busch odsyła w tym względzie do pisma, które złożyła w Sądzie w sprawie T-60/04 i które znajduje się w załączniku. Anheuser-Busch uważa w drugiej kolejności, w sprawie T-257/06, która w opinii Budvar dotyczy w szczególności usług „podobnych" do „piwa", że stwierdzenia wnoszącego sprzeciw są bezpodstawne. Anheuser-Busch utrzymuje w szczególności, że „usługi" (takie jak przytoczone przez Budvar „usługi świadczone w restauracjach, barach i gospodach" należące do klasy 42) nie mogą być „towarami podobnymi" w rozumieniu art. L. 641-2 kodeksu rolnego. Jest to zgodne z porozumieniem Światowej Organizacji Handlu (WTO) w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS), które dotyczy wyłącznie ochrony oznaczeń geograficznych w powiązaniu z towarami. Termin „podobne" użyty w art. L. 641-2 kodeksu rolnego dotyczy towarów, które należą do tej samej kategorii, lecz nie spełniają tych samych kryteriów jakościowych co towary opatrzone nazwą pochodzenia. Chodzi o koncepcję węższą niż pojęcie podobieństwa w ramach prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w prawie znaków towarowych. W tym ostatnim przypadku również nieznaczne podobieństwo rozpatrywanych towarów lub usług mogłoby prowadzić do powstania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W każdym razie „usługi świadczone w restauracjach, barach

i gospodach", należące do klasy 42, nie są podobne do piwa. Anheuser-Busch odsyła w tym zakresie przede wszystkim do wyroku Sądu z dnia 9 marca 2005 r. w sprawie T-33/03 Osotspa przeciwko OHIM — Distribution & Marketing (Hai), Zb.Orz. s. II-763.

147 Jeżeli chodzi o prawo austriackie, w ramach spraw T-225/06, T-255/06 i T-309/06, Anheuser-Busch twierdzi, że Budvar nie przedstawiła stosownych przepisów, na których się opiera. Artykuł 7 ust. 1 umowy dwustronnej, do którego kilkakrotnie odnosiła się Budvar, wyraźnie stanowi, że „stosuje się wszelkie przewidziane środki prawne zgodnie z ustawodawstwem umawiającego się państwa, w którym został złożony wniosek o ochronę, […] na warunkach wyznaczonych w tym ustawodawstwie". Sam fakt, że art. 9 ust. 1 wspomnianej umowy umożliwia bezpośrednie skierowanie sprawy do sądu, bezsprzecznie nie może zastąpić podstawy prawnej powództwa.

b) Ocena Sądu

148 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że argumenty spółki Budvar przytoczone w celu wykazania, że posiada ona rozpatrywane prawo, dotyczą w istocie ustalenia o charakterze faktycznym, które umożliwiło Izbie Odwoławczej przyjąć wniosek, że nazwa „bud" nie jest nazwą pochodzenia. Ponieważ ten wniosek Izby Odwoławczej był przedmiotem pierwszej części jedynego zarzutu, nie ma potrzeby rozpatrywać argumentów Budvar w ramach drugiej części zarzutu.

149 Co do reszty Budvar podnosi dwie kwestie, które dotyczą stosowania przez Izbę Odwoławczą przesłanek określonych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Po pierwsze, Budvar podważa zastosowanie przez Izbę Odwoławczą przesłanek używania w obrocie handlowym oznaczenia, którego znaczenie jest większe niż lokalne. Po

drugie, Budvar podważa zastosowanie przez Izbę Odwoławczą przesłanki dotyczącej prawa wynikającego z oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu.

W przedmiocie kwestii pierwszej, dotyczącej używania w obrocie handlowym oznaczenia o znaczeniu większym niż lokalne

150 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że w ramach sprawy T-255/06, Anheuser-Busch zaznacza, odnosząc się do Austrii, iż Budvar przedstawiła dowody używania wspomnianego prawa po upływie terminu wyznaczonego przez OHIM. Anheuser-Busch utrzymuje, że zgodnie z zasadą 19 ust. 4 rozporządzenia nr 2868/95 i praktyką OHIM dowody te powinny zostać odrzucone.

151 Przyjmując jednak założenie, że argumenty Anheuser-Busch należy rozumieć jako samodzielny zarzut sformułowany na podstawie art. 134 § 2 regulaminu, należy stwierdzić, że zarzut ten nie daje się pogodzić z żądaniami interwenienta i w związku z tym podlega oddaleniu [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie T-278/04 Jabones Pardo przeciwko OHIM — Quimi Romar (YUKI), Zb.Orz. s. II-90, pkt 44, 45; ww. w pkt 79 wyrok w sprawie AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, pkt 220]. Argumenty przedstawione przez Anheuser-Busch zmierzają zasadniczo do zakwestionowania pewnego aspektu zaskarżonej decyzji, ponieważ Izba Odwoławcza, w przeciwieństwie do Wydziału Sprzeciwów, nie uznała, że należy odrzucić wspomniane dokumenty. Anheuser-Busch nie wniosła jednak ani o stwierdzenie nieważności, ani o zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 134 § 3 regulaminu.

152 Przyjmując w każdym razie założenie, że zasada 19 rozporządzenia nr 2868/95, a w szczególności jej ust. 4, w wersji przywołanej przez Anheuser-Busch na poparcie swoich żądań, może być stosowana w kontekście art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94,

należy stwierdzić, że zasada ta została ustanowiona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. zmieniającym [rozporządzenie nr 2868/95] (Dz.U. L 172, s. 4), które weszło w życie w dniu 25 lipca 2005 r., to jest po złożeniu przez Budvar sprzeciwu i dowodów dotyczących używania wspomnianego prawa w Austrii. Należy przypomnieć, że ogólnie zasada pewności prawa sprzeciwia się wyznaczeniu początku okresu obowiązywania aktu wspólnotowego przed jego publikacją, jednak wyjątkowo może być inaczej, jeżeli wymaga tego wyznaczony cel i gdy w należyty sposób są uwzględnione uzasadnione oczekiwania zainteresowanych (wyroki Trybunału: z dnia 25 stycznia 1979 r. w sprawie 98/78 Racke, Rec. s. 69, pkt 20; z dnia 12 listopada 1981 r. w sprawach połączonych od 212/80 do 217/80 Meridionale Industria Salumi i in., Rec. s. 2735, pkt 10). Trybunał wyjaśnił, że takie orzecznictwo ma również zastosowanie, w przypadku gdy działanie prawa wstecz nie jest jednoznacznie przewidziane w samym akcie prawnym, lecz wynika z jego treści (wyroki Trybunału: z dnia 11 lipca 1991 r. w sprawie C-368/89 Crispoltoni, Rec. s. I-3695, pkt 17; z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych C-487/01 i C-7/02 Gemeente Leusden i Holin Groep, Rec. s. I-5337, pkt 59; z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie C-376/02 „Goed Wonen", Zb.Orz. s. I-3445, pkt 33; wyrok Sądu z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie T-357/02 Freistaat Sachsen przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1261, pkt 95). W niniejszej sprawie ani z treści, ani z ogólnej logiki rozporządzenia nr 1041/2005 nie wynika, że przepisy ustanowione tym rozporządzeniem powinny być stosowane z mocą wsteczną.

153 Ponadto, jak wynika z treści art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, OHIM może nie uwzględnić okoliczności faktycznych lub dowodów, których strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie. Z brzmienia tego artykułu wynika, że co do zasady i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów możliwe jest przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony po upływie terminów, którym podlega ich przedstawienie zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 40/94, oraz że w żaden sposób nie zabrania się OHIM uwzględnienia przywołanych czy przedstawionych z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P OHIM przeciwko Kaul, Zb.Orz. s. I-2213, pkt 41, 42). W niniejszej sprawie na poparcie swoich żądań Anheuser-Busch nie powołała się na naruszenie przez Izbę Odwoławczą art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94. Anheuser-Busch nie powołała się również, z wyjątkiem zasady 19 rozporządzenia nr 2868/95, wprowadzonej przez rozporządzenie nr 1041/2005, na inne przepisy wykonawcze, z których wynikałoby, że Izba Odwoławcza powinna była odrzucić przedstawione przez Budvar dokumenty dotyczące Austrii.

154 Z powyższych rozważań wynika, że należy odrzucić argumenty Anheuser-Busch zmierzające do stwierdzenia, że Budvar przedstawiła dowody używania prawa będącego przedmiotem niniejszej sprawy w Austrii po upływie terminu wyznaczonego przez OHIM.

155 Co do istoty należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 sprzeciw dotyczy „oznaczenia używanego [w obrocie handlowym] o znaczeniu większym niż lokalne".

156 Z powyższego przepisu należy wywieść istnienie dwóch przesłanek kumulatywnych. Po pierwsze, wspomniane oznaczenie musi być używane „w [obrocie handlowym]", a po drugie, oznaczenie musi mieć „znaczenie" większe niż lokalne.

157 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza uznała, że z brzmienia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że wspomniane oznaczenie musi być „faktycznie" używane w działalności handlowej.

158 W tym względzie Izba Odwoławcza uznała, że zastosowanie przez analogię art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 i zasady 22 rozporządzenia 2868/95 nie jest pozbawione racjonalnych podstaw. Izba Odwoławcza poparła w szczególności stanowisko przyjęte przez Wydział Sprzeciwów, zgodnie z którym należy postawić wymóg wykazania „rzeczywistego" używania wcześniejszego prawa. Na tej podstawie Izba Odwoławcza uznała zasadniczo, że dowody dostarczone przez Budvar na potwierdzenie używania nazwy pochodzenia „bud" w Austrii, we Francji, we Włoszech i w Portugalii były niedostateczne [decyzja Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), pkt 24–31, i przez odesłanie pozostałe zaskarżone decyzje].

159 Do celów rozpatrzenia zaskarżonych decyzji należy wprowadzić rozróżnienie między przesłanką dotyczącą używania oznaczenia w obrocie handlowym a przesłanką dotyczącą jego znaczenia.

— W przedmiocie przesłanki opierającej się na używaniu oznaczenia w obrocie handlowym

160 Ponieważ Izba Odwoławcza zastosowała przez analogię przepisy wspólnotowe dotyczące rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, należy przypomnieć, że art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 przewiduje, że zgłaszający wspólnotowy znak towarowy może żądać przedstawienia dowodu na to, że w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, będącego przedmiotem sprzeciwu, wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany na terytorium, na którym jest on chroniony. Na podstawie zasady 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wskazania oraz dowody, jakie należy przedstawić w celu udowodnienia używania znaku towarowego, zawierają wskazania miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru używania znaku towarowego będącego podstawą sprzeciwu dla towarów i usług, w odniesieniu do których jest on zarejestrowany i na które powołano się w sprzeciwie.

161 Znak towarowy jest „rzeczywiście używany" wtedy, gdy jest wykorzystywany zgodnie ze swoją podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie pochodzenia towarów i usług, dla których został zarejestrowany, tak aby wykreować lub zachować rynek zbytu dla tych towarów i usług, z wyłączeniem przypadków używania o charakterze symbolicznym, mającym na celu jedynie utrzymanie praw do znaku towarowego (zob. wyrok Trybunału z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-234/06 P Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-7333, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo). Używanie wcześniejszego znaku towarowego nie musi być znaczące pod względem ilościowym, aby można było określić je mianem rzeczywistego. Używanie znaku musi być natomiast ilościowo dostateczne (zob. podobnie ww. w pkt 122 postanowienie La Mer Technology, pkt 21, 22; ww. wyrok w sprawie Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM, pkt 73).

162 Wymóg związany z rzeczywistym używaniem wcześniejszego znaku towarowego wiąże się z tym, że wobec braku takiego dowodu sprzeciw oddala się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany tylko dla części towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, do celów rozpatrywania sprzeciwu uznawany jest on za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług (art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94). Należy również stwierdzić, że brak rzeczywistego używania znaku towarowego bez usprawiedliwionych powodów przez nieprzerwany okres pięciu lat we Wspólnocie w odniesieniu do towarów i usług, dla których był zarejestrowany, może prowadzić do jego wygaśnięcia [art. 15 ust. 1 i art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94]. Artykuł 12 dyrektywy 89/104 zawiera podobne przepisy w odniesieniu do krajowych znaków towarowych.

163 Cele i przesłanki związane z wykazaniem rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego różnią się od celów i przesłanek związanych z wykazaniem używania w obrocie handlowym oznaczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, zwłaszcza gdy chodzi, jak w niniejszej sprawie, o nazwę pochodzenia zarejestrowaną na podstawie porozumienia lizbońskiego lub nazwę pochodzenia używaną na podstawie umowy dwustronnej.

164 W tym względzie należy stwierdzić po pierwsze, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wymaga „rzeczywistego" używania oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu.

165 Po drugie, w ramach stosowania art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 89/104 Trybunał i Sąd niejednokrotnie stwierdzały, że z używaniem oznaczenia „w obrocie handlowym" mamy do czynienia, gdy odbywa się ono nie w sferze prywatnej, lecz w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej (ww. w pkt 107 wyrok w sprawie Arsenal Football Club, pkt 40; wyrok Trybunału z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawie C-48/05 Adam Opel, Zb.Orz. s. I-1017, pkt 18; postanowienie Trybunału z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie C-325/06 P Galileo International Technology i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-44, pkt 32; wyrok Trybunału z dnia 11 września 2007 r. w sprawie C-17/06 Céline, Zb.Orz. s. I-7041, pkt 17; wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie T-195/00 Travelex Global and Financial Services i Interpayment Services przeciwko Komisji, Rec. s. II-1677, pkt 93; ww. w pkt 107 wyrok w sprawie Galileo International Technology i in. przeciwko Komisji, pkt 114). W istocie chodzi o to, aby ustalić, czy dane oznaczenie

było używane w działalności handlowej (opinia rzecznika generalnego D. Ruiza-Jaraba Colomera do ww. w pkt 107 wyroku w sprawie Arsenal Football Club, Rec. s. I-10275, pkt 62).

166 Po trzecie, w ramach stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 prawa do niektórych oznaczeń mogą nie podlegać wygaśnięciu, pomimo że oznaczenia te nie są „rzeczywiście" używane. W tym względzie należy wskazać, że nazwa pochodzenia zarejestrowana na podstawie porozumienia lizbońskiego nie może zostać uznana za nazwę rodzajową, dopóki jest chroniona jako nazwa pochodzenia w kraju pochodzenia. Ponadto nazwa pochodzenia jest chroniona bez konieczności przeprowadzania procedury przedłużenia (art. 6 i art. 7 ust. 1 porozumienia lizbońskiego). Nie oznacza to jednak, że oznaczenie, na które powołano się na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia, może nie być używane. Wnoszący sprzeciw może niemniej ograniczyć się do wykazania, że używanie rozpatrywanego oznaczenia miało miejsce w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej bez konieczności udowodnienia, w znaczeniu i zgodnie z wymogami określonymi w art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 i w zasadzie 22 rozporządzenia nr 2868/95, że wspomniany znak był rzeczywiście używany. Przyjęcie przeciwnej wykładni oznaczałoby obwarowanie oznaczeń, o których mowa w art. 8 ust. 4, wymogami odnoszącymi się specyficznie do znaków towarowych i rozszerzenie zakresu ich ochrony. Należy dodać, że w przeciwieństwie do art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 wnoszący sprzeciw na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 musi jeszcze wykazać, że zgodnie z przepisami danego państwa członkowskiego dane oznaczenie daje mu prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

167 Po czwarte — i przede wszystkim — stosując w niniejszej sprawie przez analogię art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 i zasadę 22 rozporządzenia nr 2868/95, Izba Odwoławcza przeanalizowała w szczególności używanie rozpatrywanego oznaczenia w sposób odrębny dla Austrii, Francji, Włoch i Portugalii, to jest na każdym z terytoriów, na których — według Budvar — nazwa „bud" jest chroniona. Skłoniło to również Izbę Odwoławczą do nieuwzględniania dowodów przedstawionych przez Budvar w ramach postępowania zakończonego decyzją Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), która posłużyła za podstawę dla innych zaskarżonych decyzji dotyczących używania nazw, których decyzje te dotyczyły, w Beneluksie, w Hiszpanii i w Zjednoczonym Królestwie. Z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wynika natomiast, by rozpatrywane oznaczenie musiało być używane na terytorium państwa, którego przepisy są przywoływane na poparcie ochrony tego

oznaczenia. W tym względzie należy stwierdzić, że oznaczenia, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, w szczególności nazwy będące przedmiotem niniejszej sprawy, mogą być objęte ochroną na konkretnym terytorium, chociaż nie były używane na tym konkretnym terytorium, lecz w innym miejscu.

168 W świetle powyższych uwag Izba Odwoławcza naruszyła prawo, podejmując decyzję o stosowaniu przez analogię przepisów wspólnotowych dotyczących „rzeczywistego" używania wcześniejszego znaku towarowego, zwłaszcza celem ustalenia, czy rozpatrywane oznaczenia były używane w „obrocie handlowym", i to oddzielnie w odniesieniu do Austrii, Francji, Włoch i Portugalii. Izba Odwoławcza powinna była sprawdzić, czy dokumenty dostarczone przez Budvar w toku postępowania administracyjnego odzwierciedlały używanie wspomnianych oznaczeń w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej, a nie w sferze prywatnej, bez względu na terytorium, na którym oznaczenia były używane. Niemniej jednak błąd metodologiczny popełniony przez Izbę Odwoławczą mógłby uzasadniać stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji tylko wtedy, gdyby Budvar wykazała, że rozpatrywane oznaczenia były używane w obrocie handlowym.

169 W tym względzie należy podkreślić, że zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 sprzeciw opiera się na oznaczeniu „używanym" w obrocie handlowym. W przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Anheuser-Busch, z powyższego przepisu nie wynika, by wnoszący sprzeciw musiał wykazać, że rozpatrywane oznaczenie było używane przed zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego. Można wymagać co najwyżej, tak jak ma to miejsce w przypadku wcześniejszych znaków towarowych oraz tylko i wyłącznie w celu uniknięcia wykorzystania wcześniejszego prawa wyłącznie w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu, aby oznaczenie będące przedmiotem niniejszej sprawy było używane przed publikacją zgłoszenia znaku towarowego w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych*.

170 W niniejszej sprawie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego zostały opublikowane w dniach 7 grudnia 1998 r. (zgłoszenie nr 2), 2 maja 2000 r. (zgłoszenie nr 1), 26 lutego 2001 r. (zgłoszenie nr 3) i 5 marca 2001 r. (zgłoszenie nr 4).

171 Wśród dokumentów przedstawionych przez Budvar, o których mowa w decyzji Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), znajdują się wycinki z prasy austriackiej (1997 r.) oraz faktury wystawione w Austrii, we Francji i we Włoszech (lata 1997–2000), do których zostały dołączone w określonych przypadkach pisemne oświadczenia pracowników lub klientów Budvar.

172 Należy dodać, że oprócz tych dokumentów, w dniu 31 stycznia 2002 r. Budvar przekazała OHIM, w ramach postępowania zakończonego decyzją Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), która służyła za podstawę dla innych zaskarżonych decyzji, faktury wystawione w Hiszpanii (2000 r.) i w Zjednoczonym Królestwie (1998 r.), a także nagrody przyznane przez „Monde Sélection — Institut international pour les sélections de la qualité” z siedzibą w Brukseli (lata 1999–2001).

173 Dokumenty dostarczone przez Budvar obejmują zatem okres od 1997 r. do 2001 r. Dokumenty pochodzące z lat 1997 i 1998 mogą być wykorzystane w ramach postępowania dotyczącego zgłoszenia nr 2. Dokumenty odnoszące się do 1999 r. mogą być ponadto wykorzystane w odniesieniu do zgłoszenia nr 1. Pozostałe dokumenty mogą być ponadto wykorzystane w odniesieniu do pozostałych zgłoszeń. Wynika z tego, że wspomniane dokumenty, z zastrzeżeniem ich wartości dowodowej, mogą wykazywać, iż rozpatrywane oznaczenie jest „używane” w obrocie handlowym.

174 Co do istoty należy najpierw stwierdzić, że wspomniane dokumenty odnoszą się do towaru opatrzonego napisami „bud strong” lub „bud super strong”, a nie jedynie określeniem „bud”, jak słusznie stwierdziła Izba Odwoławcza. Jednakże konsument — anglojęzyczny lub nie — może łatwo zrozumieć określenia „strong” lub „super strong” używane w powiązaniu z określeniem „bud” jako oznaczające „mocne” lub „super mocne”. Konsument będzie postrzegał te określenia jako opis określonych cech jakościowych, które producent chce nadać tym towarom, to jest piwu. Ponadto na

etykietach butelek wyprodukowanego piwa wyraźnie widać, że wyraz „bud" jest napisany dużą czcionką i umieszczony pośrodku, podczas gdy wyrazy „super" i „strong" znajdują się pod wyrazem „bud" i są napisane małą czcionką. W świetle powyższych uwag dodanie określeń „super" i „strong" nie może skutkować zmianą funkcji wyrazu „bud" w ramach wspomnianych nazw, która polega — jak twierdzi Budvar — na wskazaniu pochodzenia geograficznego rozpatrywanych towarów.

175 Następnie określenie, które ma wskazywać pochodzenie geograficzne towaru, może być używane w obrocie handlowym, podobnie jak znak towarowy (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 stycznia 2004 r. C-100/02 Gerolsteiner Brunnen, Rec. s. I-691). Nie oznacza to jednak, jak utrzymuje Izba Odwoławcza w zaskarżonych decyzjach, że rozpatrywana nazwa jest używana „jako znak towarowy" i traci z tego tytułu swoją zasadniczą funkcję. Wniosek ten jest niezależny od przedstawionego przez Izbę Odwoławczą faktu, że Budvar jest również właścicielem znaku towarowego BUD, który zresztą nie stanowi ram prawnych lub faktycznych niniejszego sporu. Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wystarczy ustalić, że oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu jest używane w obrocie handlowym. Fakt, że oznaczenie to jest identyczne ze znakiem towarowym, nie oznacza niemniej, że nie jest używane w obrocie handlowym. W pozostałym zakresie należy stwierdzić, że OHIM i Anheuser-Busch nie sprecyzowały jasno, w jakim zakresie oznaczenie BUD było używane „jako znak towarowy". W szczególności nic nie wskazuje na to, że określenie „bud" umieszczane na towarach będących przedmiotem niniejszej sprawy odnosi się bardziej do pochodzenia handlowego niż do pochodzenia geograficznego towaru, jak twierdzi Budvar. Należy zresztą stwierdzić, że etykiety rozpatrywanych towarów, jak to wynika z akt OHIM, zawierają również pod określeniem „bud" nazwę producenta, którym jest w niniejszym przypadku Budějovický Budvar, co zostało potwierdzone na rozprawie.

176 Wreszcie, jeżeli chodzi o argument Anheuser-Busch, że na niektórych fakturach widniała adnotacja „Free of charge", wystarczy stwierdzić, że adnotacja ta dotyczy jedynie części dokumentów przedstawionych przez Budvar. Fakt ten nie zmienia wartości dowodowej pozostałych dokumentów. W każdym razie nawet jeśli założyć, że wspomniane dostawy zostały zrealizowane nieodpłatnie, nie oznacza to, że należą one

do sfery prywatnej. Skoro bowiem dostawy, o których mowa powyżej, były kierowane do podmiotów handlowych, jak wynika z nagłówków wspomnianych faktur i co nie zostało podważone przez Anheuser-Busch, mogły one zostać zrealizowane w ramach działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej, to jest zdobycia nowych rynków zbytu.

177 W świetle powyższych uwag oraz mając na uwadze wszystkie dokumenty dostarczone OHIM przez Budvar, należy stwierdzić, że Budvar udowodniła, iż rozpatrywane oznaczenia są używane w obrocie handlowym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, wbrew temu, co ustaliłą Izba Odwoławcza.

178 Należy zatem uwzględnić argument Budvar dotyczący tej kwestii.

— W przedmiocie przesłanki opierającej się na znaczeniu rozpatrywanego oznaczenia

179 Chociaż Izba Odwoławcza nie rozpatrywała bezpośrednio znaczenia wspomnianego oznaczenia, ustanowiła związek między tą przesłanką a przesłanką związaną z dowodem używania oznaczenia. Zwłaszcza w ramach analizy używania we Francji nazwy pochodzenia „bud" zarejestrowanej na podstawie porozumienia lizbońskiego Izba Odwoławcza stwierdziła, że „dowód używania nazwy we Francji jest niewystarczający, aby wykazać istnienie prawa o znaczeniu większym niż lokalne" [decyzja Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), pkt 30, i przez odesłanie inne zaskarżone decyzje].

180 Tymczasem brzmienie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 skłania do wniosku, że przepis ten nie dotyczy znaczenia używania oznaczenia, lecz znaczenia samego oznaczenia. W ramach stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 znaczenie oznaczenia obejmuje geograficzny zakres jego ochrony. Zakres ten nie musi być wyłącznie lokalny, gdyż w takim przypadku nie można by uwzględnić sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego. Artykuł 107 rozporządzenia nr 40/94, zatytułowany „Wcześniejsze prawa o znaczeniu lokalnym", precyzuje zresztą, że „[w]łaściciel wcześniejszego prawa, które ma tylko lokalne znacznie, może sprzeciwić się używaniu wspólnotowego znaku towarowego na terytorium, na którym jego prawo jest chronione, w zakresie, w jakim zezwala na to ustawodawstwo danego państwa członkowskiego". Znaczenie prawa jest zatem ściśle związane z terytorium, na którym to prawo podlega ochronie.

181 W tych okolicznościach Izba Odwoławcza naruszyła również prawo, dokonując w przypadku Francji powiązania dowodu używania oznaczenia z przesłanką opierającą się na fakcie, że dane prawo musi mieć znaczenie większe niż lokalne. Wystarczy stwierdzić w tym względzie, że przywołane powyżej wcześniejsze prawa mają znaczenie większe niż lokalne w zakresie, w jakim ich ochrona na podstawie art. 1 ust. 2 porozumienia lizbońskiego i art. 1 umowy dwustronnej wykracza poza terytorium pochodzenia.

182 Z powyższych przyczyn należy uwzględnićargumenty dotyczące pierwszej kwestii poruszonej w ramach drugiej części jedynego zarzutu, uznając je za zasadne.

183 W zakresie, w jakim Izba Odwoławcza uznała również, że Budvar nie udowodniła, iż rozpatrywane oznaczenia dawały jej prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego, a także mając na uwadze, że taki wniosek Izby Odwoławczej mógłby wystarczyć jako uzasadnienie oddalenia sprzeciwu, należy rozpatrzyć poniżej argumenty dotyczące drugiej kwestii poruszonej w ramach drugiej części jedynego zarzutu.

W przedmiocie kwestii drugiej, dotyczącej prawa wynikającego z oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu

184 Należy przypomnieć, że na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym lub prawem państwa członkowskiego mającym zastosowanie do oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie, oznaczenie to musi przyznawać właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

185 Mając na względzie, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 dotyczy względnych podstaw odmowy rejestracji, i z uwagi na treść art. 74 tego rozporządzenia należy stwierdzić, że ciężar dowodu przy wykazaniu, iż rozpatrywane oznaczenie uprawnia do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, spoczywa na wnoszącym sprzeciw w postępowaniu przed OHIM.

186 W niniejszej sprawie na poparcie sprzeciwu Budvar powołała się na niektóre przepisy krajowe. Budvar nie powołała się na prawodawstwo wspólnotowe.

187 W tym kontekście należy mieć w szczególności na uwadze przywołane uregulowania krajowe i orzeczenia wydane w danym państwie członkowskim. Na tej podstawie wnoszący sprzeciw powinien wykazać, że dane oznaczenie objęte jest zakresem stosowania przywołanych przepisów danego państwa członkowskiego i że przyznaje prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego. Należy podkreślić, że w świetle art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 dowody przedstawione przez wnoszącego sprzeciw powinny wpisywać się w kontekst zgłoszonego do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego (ww. w pkt 79 wyrok w sprawie AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, pkt 85–89).

188 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza uznała, że sprzeciw należy oddalić również dlatego, że Budvar nie wykazała, by rozpatrywane oznaczenia przyznawały jej prawo zakazania używania określenia „bud” jako znaku towarowego w Austrii i we Francji.

189 Precyzując w odniesieniu do Austrii, Izba Odwoławcza stwierdza, że w wyroku z dnia 8 grudnia 2004 r. Handelsgericht Wien oddalił wniosek o wydanie nakazu zakazującego używania określenia „bud" w odniesieniu do piwa sprzedawanego przez Anheuser-Busch. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Oberlandesgericht Wien w dniu 21 kwietnia 2005 r. Podstawą wydania wspomnianych wyroków był wniosek, że określenie „bud" nie jest nazwą miejsca ani nie jest rozumiane przez konsumentów z Republiki Czeskiej jako określenie piwa z miejscowości České Budějovice. Chociaż wyrok Oberlandesgericht Wien jest przedmiotem postępowania odwoławczego przed Oberster Gerichtshof (austriacki sąd najwyższy), Izba Odwoławcza stwierdza, że opiera się on na ww. w pkt 65 wyroku w sprawie Budejovický Budvar, który został wydany w ramach postępowania dotyczącego pytania prejudycjalnego i na podstawie ustaleń faktycznych, których zrewidowanie przez sąd ostatniej instancji jest mało prawdopodobne. Izba Odwoławcza wywiodła zatem z niego, że Budvar nie jest uprawniona do zakazania Anheuser-Busch używania znaku towarowego BUD w Austrii [decyzja Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), pkt 32, i przez odesłanie pozostałe zaskarżone decyzje].

190 Jeżeli chodzi o Francję, Izba Odwoławcza stwierdza, że nazwa pochodzenia „bud" została uznana za nieważną przez tribunal de grande instance de Strasbourg w dniu 30 czerwca 2004 r., który uznał, że piwo jest towarem przemysłowym, który może być produkowany na całym świecie. Chociaż wyrok ten jest przedmiotem postępowania odwoławczego, Izba Odwoławcza przyjęła wniosek, że Budvar nie jest obecnie w stanie uniemożliwić dystrybutorowi Anheuser-Busch sprzedaży we Francji piwa ze znakiem towarowym BUD [decyzja Izby Odwoławczej z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2), pkt 33, 34, i przez odesłanie pozostałe zaskarżone decyzje].

191 Tytułem wstępu należy podkreślić, że poniższe uwagi dotyczące Austrii mają zastosowanie do wszystkich spraw, z wyjątkiem sprawy T-257/06, która nie dotyczy umowy dwustronnej.

192 Po pierwsze, należy stwierdzić, że odnosząc się jedynie do orzeczeń wydanych w Austrii i we Francji, Izba Odwoławcza przyjęła wniosek, że Budvar nie dowiodła, iż rozpatrywane oznaczenie przyznaje jej prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego. O ile orzeczenia wydane w wymienionych krajach mają, jak wcześniej przypomniano, szczególne znaczenie, o tyle należy mieć na względzie, że żadne orzeczenie wydane w Austrii i we Francji nie jest prawomocne. W tych okolicznościach Izba Odwoławcza nie może wyciągać wniosków wyłącznie w oparciu o wspomniane orzeczenia. Izba Odwoławcza powinna była również uwzględnić przepisy prawa krajowego, na które powołała się Budvar, w tym na porozumienie lizbońskie i umowę dwustronną. W tym względzie należy stwierdzić, że w przypadku Francji Budvar powołała się w postępowaniu przed OHIM na kilka postanowień kodeksu rolnego, kodeksu konsumenta i kodeksu własności intelektualnej. Co się tyczy Austrii, OHIM dysponował orzeczeniami wydanymi dotychczas w tym państwie członkowskim, a zatem w przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Anheuser-Busch, podstawą prawną skarg złożonych przez Budvar na mocy przywołanego prawa krajowego. Budvar sprecyzowała zresztą w trakcie postępowania przed OHIM, że zgodnie z art. 9 umowy dwustronnej ma prawo wnoszenia skarg bezpośrednio do sądów austriackich. Ponadto Budvar wspomniała w ramach sprzeciwu o uregulowaniach austriackich dotyczących znaków towarowych i nieuczciwej konkurencji.

193 Po drugie, jeżeli chodzi o Austrię, Izba Odwoławcza stwierdziła, że w wyroku z dnia 21 kwietnia 2005 r. Oberlandesgericht Wien uznał, iż określenie „bud" nie jest nazwą miejsca ani nie jest rozumiane przez konsumentów z Republiki Czeskiej jako określenie piwa z miejscowości České Budějovice. W opinii Izby Odwoławczej wyrok ten opiera się na ustaleniach faktycznych, których rewizja przez sąd ostatniej instancji jest mało prawdopodobna. Tymczasem, jak wynika z dokumentów przedstawionych w toku postępowania, wyrok Oberlandesgericht Wien został uchylony przez Oberster Gerichtshof wyrokiem wydanym w dniu 29 listopada 2005 r., to jest przed wydaniem zaskarżonych decyzji [załącznik 14 do skargi w sprawie T-225/06, s. 297 i nast.]. W swoim wyroku Oberster Gerichtshof stwierdził, że sądy pierwszej instancji i odwoławczy nie sprawdziły, czy konsumenci czescy interpretują odnoszące się do piwa określenie „bud" jako określenie miejsca lub regionu, stwierdzając jedynie, że nazwa „bud" nie jest powiązana w Republice Czeskiej z żadnym konkretnym regionem ani żadną konkretną miejscowością. Z powyższych uwag wynika, ze Izba Odwoławcza opierała się na ustaleniach Oberlandesgericht Wien, które zostały podważone przez Oberster Gerichtshof. Wprawdzie wyrok Oberster Gerichtshof nie został przekazany Izbie Odwoławczej, ponieważ ostatnie pismo procesowe Budvar w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, którym była replika, pochodzi z dnia 14 listopada 2005 r., niemniej jednak, jak wynika z dokumentacji OHIM, Budvar dostarczyła kopię odwołania do Oberster Gerichtshof. Należy przypomnieć w tym względzie, że OHIM musi z urzędu zasięgnąć informacji za pomocą środków, które w danym przypadku uzna za stosowne,

o prawie krajowym danego państwa członkowskiego, jeżeli takie informacje są niezbędne do oceny przesłanek zastosowania rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji, a zwłaszcza prawdziwości przedstawionych faktów lub mocy dowodowej dostarczonych dowodów. Ograniczenie podstawy faktycznej badania przeprowadzanego przez OHIM nie wyłącza bowiem, aby brał on pod uwagę — poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez strony w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu — fakty notoryjne, to znaczy fakty, które mogą być powszechnie znane lub które wynikają z powszechnie dostępnych źródeł (ww. w pkt 96 wyrok w sprawie PICARO, pkt 29; ww. w pkt 88 wyrok w sprawie ATOMIC BLITZ, pkt 35). Izba Odwoławcza powinna była więc zasięgnąć u stron postępowania lub w inny dowolny sposób informacji na temat wyniku postępowania przed Oberster Gerichtshof.

194 Należy dodać, że Oberster Gerichtshof odesłał rozpatrywaną sprawę do sądu pierwszej instancji, który ponownie oddalił wniosek Budvar wyrokiem z dnia 22 marca 2006 r., to jest przed wydaniem zaskarżonych decyzji [załącznik 14 do skargi w sprawie T-225/06, s. 253 i nast.]. Jednakże w postępowaniu odwoławczym, wyrokiem z dnia 10 lipca 2006 r., to jest przed wydaniem ostatniej z zaskarżonych decyzji, Oberlandesgericht Wien stwierdził, że sąd pierwszej instancji popełnił błąd, oddalając wniosek o wydanie opinii biegłego złożony przez Budvar. W tych okolicznościach Oberlandesgericht Wien odesłał sprawę do sądu pierwszej instancji, precyzując, że należy powołać biegłego w celu stwierdzenia zasadniczo, czy konsumenci czescy łączą określenie „bud" z piwem, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy oznaczenie to może być postrzegane jako odniesienie do miejsca, regionu, a w szczególności kraju mającego związek z pochodzeniem piwa [załącznik 14 do skargi w sprawie T-225/06, s. 280 i nast.].

195 Po trzecie, jeżeli chodzi o Francję, Izba Odwoławcza oparła się na fakcie, że Budvar nie była wówczas w stanie uniemożliwić dystrybutorowi Anheuser-Busch sprzedaży we Francji piwa ze znakiem towarowym BUD. Jednakże z brzmienia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wynika, by wnoszący sprzeciw musiał wykazać, że faktycznie mógł już zakazać używania późniejszego znaku towarowego. Wnoszący sprzeciw musi jedynie wykazać, że przysługuje mu takie prawo.

196 Ponadto w przeciwieństwie do tego, co stwierdza Izba Odwoławcza, nazwa pochodzenia „bud", zarejestrowana na podstawie porozumienia lizbońskiego, nie została unieważniona przez tribunal de grande instance de Strasbourg. Jak wyraźnie wynika z wyroku tego sądu, unieważnione zostały jedynie „skutki" nazwy pochodzenia „bud" na terytorium francuskim, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami porozumienia lizbońskiego. Należy również przypomnieć, że wyrok tribunal de grande instance de Strasbourg jest przedmiotem postępowania odwoławczego, a odwołanie ma skutek zawieszający.

197 Ponadto w ramach spraw zakończonych ww. w pkt 108 wyrokiem w sprawie BUD Druga Izba Odwoławcza OHIM wypowiedziała się na temat odpowiednich przepisów prawa francuskiego, które w określonym przypadku umożliwiają ochronę nazwy pochodzenia „bud" we Francji.

198 Wreszcie, jak wynika z dokumentów dostarczonych instancjom OHIM, INPI przedstawił we Francji co najmniej dwa zastrzeżenia (zgłoszone w dniach 3 grudnia 1987 r. i 30 kwietnia 2001 r.) wobec dwóch dokonanych przez Anheuser-Busch zgłoszeń znaku towarowego BUD w odniesieniu do piwa. W tym kontekście Anheuser-Busch wycofała zgłoszenia w odniesieniu do piwa. Wspomniane zastrzeżenia, nawet jeżeli zostały sformułowane przez organy administracyjne i nie dotyczyły konkretnie postępowania w przedmiocie zakazania używania późniejszego znaku towarowego, nie są pozbawione znaczenia, jeżeli chodzi o rozpatrzenie omawianego prawa krajowego.

199 Mając na uwadze wszystkie powyższe względy, należy uznać, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, nie uwzględniając wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych, aby ustalić, czy zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 prawo danego państwa członkowskiego przyznaje spółce Budvar prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

200 Należy dodać, że o ile Izba Odwoławcza przeprowadziła analizę przepisów austriackich i francuskich, chociaż uznała, że rozpatrywane nazwy pochodzenia nie były „rzeczywiście" używane w Austrii i we Francji, o tyle nie uczyniła tego w odniesieniu do Włoch i Portugalii. W tym względzie należy podkreślić, że w przeciwieństwie do tego, co utrzymują OHIM i Anheuser-Busch w przekazanych pismach, nie ma przesłanek, aby sądzić, że Budvar zrezygnowała w postępowaniu przed Sądem z przepisów, na które wcześniej powoływała się w kwestii Włoch i Portugalii na potrzeby sprzeciwu. Budvar zakwestionowała jedynie zgodność z prawem zaskarżonych decyzji, gdyż ograniczały się one do analizy przepisów austriackich i francuskich.

201 Mając na uwadze wszystkie te względy, należy uwzględnić argumenty dotyczące drugiej kwestii poruszonej w drugiej części jedynego zarzutu, uznając je za zasadne, a co za tym idzie — należy uwzględnić jedyny zarzut i skargę w całości.

202 W związku z powyższym należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji.

W przedmiocie kosztów

203 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednak w razie częściowego uwzględnienia żądań Sąd decyduje o podziale kosztów.

204 W niniejszej sprawie, ponieważ zgodnie z żądaniem Budvar należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji, stronami przegrywającymi są OHIM i Anheuser-Busch.

205 Budvar nie domagała się w pismach skierowanych do Sądu, aby OHIM został obciążony kosztami postępowania. Niemniej jednak na rozprawie Budvar zgłosiła żądanie obciążenia OHIM i Anheuser-Busch kosztami postępowania w całości.

206 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, okoliczność, że strona wygrywająca sprawę zgłosiła takie żądanie dopiero na rozprawie, nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu jej wniosku [wyrok Trybunału z dnia 29 marca 1979 r. w sprawie 113/77 NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 1185; wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1990 r. w sprawie T-64/89 Automec przeciwko Komisji, Rec. s. II-367, pkt 79; ww. w pkt 151 wyrok w sprawie YUKI, pkt 75; wyrok Sądu z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-291/03 Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano przeciwko OHMI — Biraghi (GRANA BIRAGHI), Zb.Orz. s. II-3081, pkt 92].

207 W takich okolicznościach należy obciążyć OHIM, oprócz własnych kosztów, dwoma trzecimi kosztów poniesionych przez Budvar, a Anheuser-Busch, oprócz własnych kosztów, jedną trzecią kosztów poniesionych przez Budvar.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Sprawy T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 zostają połączone do celów wydania wyroku.

2) **Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wydanych w dniach 14 czerwca (sprawa R 234/2005-2), 28 czerwca (sprawy R 241/2005-2 i R 802/2004-2) i 1 września 2006 r. (sprawa R 305/2005-2) dotyczących postępowań w sprawie sprzeciwu między Budějovický Budvar, národní podnik, a Anheuser-Busch, Inc.**

3) **OHMI pokrywa, oprócz własnych kosztów, dwie trzecie kosztów poniesionych przez Budějovický Budvar, národní podnik.**

4) **Anheuser-Busch pokrywa, oprócz własnych kosztów, jedną trzecią kosztów poniesionych przez Budějovický Budvar, národní podnik.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 grudnia 2008 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne . . . . . II - 3564

A — Prawo międzynarodowe . . . . . II - 3564

B — Prawo wspólnotowe . . . . . II - 3570

Okoliczności powstania sporu . . . . . II - 3572

A — Zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dokonane przez Anheuser-Busch II - 3572

B — Sprzeciwy wniesione wobec zgłoszeń znaków towarowych . . . . . II - 3576

C — Decyzje Wydziału Sprzeciwów . . . . . II - 3577

D — Decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM . . . . . II - 3579

Przebieg postępowania i żądania stron . . . . . II - 3581

Co do prawa . . . . . II - 3584

A — W przedmiocie dopuszczalności i skuteczności niektórych punktów żądań Budvar . . . . . II - 3584

B — Co do istoty . . . . . II - 3585

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutu, dotyczącej ważności nazwy pochodzenia „bud” . . . . . II - 3586

a) Argumenty stron . . . . . II - 3586

b) Ocena Sądu . . . . . II - 3597

W przedmiocie nazwy pochodzenia „bud” zarejestrowanego na mocy porozumienia lizbońskiego . . . . . II - 3599

W przedmiocie nazwy „bud” chronionej na mocy umowy dwustronnej . II - 3602

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu, dotyczącej stosowania przesłanek określonych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 . . . . . II - 3605

a) Argumenty stron . . . . . II - 3605

Argumenty spółki Budvar . . . . . II - 3605

— W przedmiocie przesłanki ustanawiającej wymóg, by wnoszący sprzeciw był właścicielem wcześniejszego prawa, na które się powołuje . . . . . II - 3605

— W przedmiocie przesłanki ustanawiającej wymóg używania wcześniejszego prawa w obrocie handlowym . . . . . II - 3606

— W przedmiocie przesłanki dotyczącej prawa wynikającego z rozpatrywanej nazwy pochodzenia . . . . . II - 3609

Argumenty OHIM . . . . . II - 3613

Argumenty spółki Anheuser-Busch . . . . . II - 3615

b) Ocena Sądu . . . . . II - 3621

W przedmiocie kwestii pierwszej, dotyczącej używania w obrocie handlowym oznaczenia o znaczeniu większym niż lokalne . . . . . II - 3622

— W przedmiocie przesłanki opierającej się na używaniu oznaczenia w obrocie handlowym . . . . . II - 3625

— W przedmiocie przesłanki opierającej się na znaczeniu rozpatrywanego oznaczenia . . . . . II - 3631

W przedmiocie kwestii drugiej, dotyczącej prawa wynikającego z oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu . . . . . II - 3633

W przedmiocie kosztów . . . . . II - 3638